

1650

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

116670 / Melamed Yossi

מוציא חג השבועות תשמ"ה

**ה'עטיפות והכיסויים' בהם עטופה הנשמה שבקרבנו
שיעור בלקוטי שיחות**

**איך מתמודדים עם שכנים מציקים?
מכתב מבואר**

**ההכנה למתן תורה מתחילה "בתוך המשכחה"
שולחן שבת חסידי**

הצדוקי טוען בפני רבא שאנו 'עם פזיז', וזו אכן טענה צודקת. אך למרות זאת, תפקידנו ללכת בתום לב עם הקב"ה ולהקדים נעשה לנשמע'.

• התוועדות עם הרבי

התבוננות בצורת האריזה של כלי הקודש לקראת המסעות תגלה לנו שהיא מותאמת בדיוק לכללי ההלכה, וגם תלמד אותנו על העטיפות והכיסויים שבהם עטופה הנשמה שבקרבתנו, וכי הם אלה שמאפשרים לה למלא את שליחותה בעולם. • **שיעור בלקוטי שיחות**

"אוי לרשע, אוי לשכנו" – אנו לומדים בפרשת השבוע, וזו בעיה שרבים מכירים מהחיים. שכנים שמתנהגים בצורה לא נעימה, לעיתים אף תוקפנית, עלולים להקשות על החיים ברמה היומיומית במשך שנים. לקט תשובות קצרות מהרבי בנושא • **מכתב מבואר**

מדוע נקבע סדר הבריאה באופן כזה שדווקא חיסרון הדבר מזכיר על מציאותו? מדוע "הים ראה וינוס" ו"ההרים רקדו", ורק ה"מדבר" הכיל את הגילוי האלוקי? – העבודה המיוחדת של ערב ראש חודש סיוון וההכנה לקבלת התורה • **אור וחיות**

מדוע לא הגיב הרבי ליהודי שביקש דולר נוסף "עבור המשפחה"? היכן רואים בפרשה ובסיפור מתן תורה ש"משפחה" היא ערך יסוד בעם ישראל? ולמה ה"אחדות" מתחילה קודם כל בתוך הבית? • **שולחן שבת חסידי**

בשנת תשמ"ו, הייתה קביעות ימי השנה כפי שהיא עתה, בה שבת פרשת במדבר הייתה שבת מברכים החודש וערב ראש חודש סיוון.

בשבת שקדמה לה, פנה הרבי בשיחת קודשו בעת ההתוועדות ב"בקשה נפשית", ש"ביום השבת הבא עלינו לטובה... בעלות המנחה... יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים, נשים וטף... להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה ("גדולה לגימה שמקרבת") - אנשים לחוד ונשים לחוד (כמובן וגם פשוט), שבה ידברו דברי-תורה בכלל, ובמיוחד - בענייני אהבת-ישראל ואחדות-ישראל".

"ועוד ועיקר, ש"איש את רעהו יעזור", לעודד איש את רעהו ואישה את רעותה, להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל ענייני אהבת ישראל ואחדות ישראל".

אין ספק כי עלינו לעשות כל שביכולתנו לחזק ולהוסיף באהבת ואחדות ישראל, בהתאם לבקשתו המיוחדת של הרבי. אם נצטוונו בכך, ודאי שניתנו לנו גם הכוחות לבצע את המשימה כראוי, ולהתכונן לקבלת התורה, כמו בני ישראל מול הר סיני בעת קבלת התורה בפעם הראשונה "כאיש אחד בלב אחד".

ובזכות ההוספה והחיזוק באהבת ישראל, שמתקנת את סיבת הגלות, ודאי נזכה לביאת משיח צדקנו, תכף ומיד ממש.

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

פרקי אבות – 13 • לוח חב"ד – 18 • עת לדעת – 20
• שניים מקרא – 21 • זמנים ושיעורי השבוע – 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מ"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
6084000 • 7474-0793 • ISSN 1650
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נב"מ ז"ע

התוועדות עם הרבי

שיחת שבת פרשת נח תשל"ד
(תורת מנחם כרך עד, עמוד 214)

כמו בצבא, קודם כל ממלאים את הפקודות!

הצדוקי טוען בפני רבא שאנו 'עם פזיז', וזו אכן טענה צודקת. אך למרות זאת, תפקידנו ללכת בתום לב עם הקב"ה ולהקדים נעשה לנשמע'

כדי להקל עלינו בעבודתנו על ידי שנלמד מכך. הדבר הראשון שלומד איש צבא הוא, שכאשר המפקד נותן פקודה חייבים מיד לקיימה ללא חשבונות כלל; "נעשה ונשמע!" ובעניין זה תלויה כל הצלחת הצבא, ולולי זאת לא יכול להיות קיומו של הצבא.

גם כאשר החייל הוא חכם גדול, ולא רק חכם בכל שאר ענייני העולם, אלא גם חכם בענייני הנהגת הצבא וניהול המלחמה, וייתכן שלאחר זמן הוא יתמנה למפקד ושר, ויתרה מזה, ייתכן שכבר היה בעבר מפקד ושר וכו' - הרי אף על פי כן, בעת המלחמה, כשנמצאים בחזית, עליו למלא מיד את הפקודה בשלמות; ורק אחר כך, בחלוף הסכנה, אזי יוכל לערוך דיון ו'שקלא וטריא' [דין ודברים] עם המפקד ולהציע את סברותיו בדבר וכו'. וייתכן שהסברא והעצה שלו היא אכן טובה, שתתקבל ותביא תועלת בעתיד, אבל למרות זאת, בעת קבלת הפקודה, חייבים לציית ולמלא את הפקודה בשלמות.

ואם פקודה של בשר ודם צריך לקיים כן, באופן של 'הקדמת נעשה לנשמע' - הרי מובן, במכל שכן וקל וחומר בן בנו של קל וחומר, בנוגע לציווי של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שגדול ביותר ריחוק הערך של נברא לגבי הבורא, שבוודאי צריך לקיים זאת באופן של 'הקדמת נעשה לנשמע'.

כלומר: לא די בכך שה'נשמע' הוא באופן שיביא סוף כל סוף ל"נעשה", אלא הסדר צריך להיות באופן של 'הקדמת נעשה לנשמע' דווקא; ורק אחרי שישנה ההקדמה של "נעשה", יכול וצריך להיות אחר כך גם העניין של "נשמע", להשתמש בשכלו, לשאול ולהבין וכו'.

כאשר אומרים ליהודי שעליו 'להניח את שכלו בצד', טוען הוא: לשם מה נבראתי בעל שכל, אם לא בשביל להשתמש בשכלי?

אך על כך אומרים לו, שהגמרא כבר מספרת אודות "ההוא צדוקי דחזייה לרבא... אמר ליה: עמא פזיזא, דקדמיתו פומיכו לאודניכו... ברישא איבעיא לכו למשמע, אי מציתו קבליתו, ואי לא לא קבליתו". [אותו צדוקי אמר לרבא: אתם 'עם פזיז', שבאמירת "נעשה ונשמע" 'הקדמתם פיהם לאוזנכם'... היה עליכם לשמוע תחילה במה מדובר, ולראות אם תוכלו לעמוד בכך, ורק אז לקבל את התורה]. "אמר ליה: אנן דסגינן בשלימותא, כתיב בן תומת ישרים תנחם". [ענה לו על כך רבא: אנו, שהתהלכנו עם הקב"ה בתום לב, וסמכנו עליו שלא יעמיס עלינו דבר שלא נוכל לעמוד בו, נאמר עלינו "תומת ישרים תנחם"].

אותו צדוקי לא היה סתם "פרא אדם"... כפי שמוכח מכך שרבא טרח להתעסק עימו ולענות על טענתו; ובהכרח לומר, שעל פי שכל זוהי טענה צודקת. ועד כדי כך, שהגמרא טורחת לספר אודות טענה זו, ולא מסתפקת בהבאת מאמרו של רבא על הפסוק "תומת ישרים תנחם" (בלי להזכיר שהיה זה מענה על טענת "ההוא צדוקי"), אשר בכך נעשית טענה זו חלק מהתורה שבעל פה!

ואף על פי כן, אומר רבא, שהנהגת בני ישראל היא דווקא באופן של 'הקדמת נעשה לנשמע', ולכן נאמר עליהם "תומת ישרים תנחם".

ובעניין זה יש הוראה ולימוד מהנהגת אנשי הצבא, כפי תורת הבעל שם טוב שמכל עניין בעולם שיהודי רואה או שומע עליו ללמוד הוראה בעבודת ה'; וממילא, הסיבה לכך שמראים לנו משמייים את אופן ההנהגה של אנשי הצבא, היא

בית חב"ד, בית הכנסת, לעסק או לחינוך החינוכי

התוכן מתעדכן כל העת, בקטעים רלוונטיים תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

מחירים ורשומה

083-3083554 < did.li/JEM-tv | JEM ישראל

חבצ'ה מיוחדת
לארץ ישראל
55% הנחה
לשנה
ראשונה

JEM

לחיות עם הרבי - סביב השעון

וידאו מהרבי ברצף בכל שעות היממה

אריזת הכלים

בסוף הפרשה, התורה מחלקת את שבט לוי לשלוש משפחות, בראשן עומדים ילדיו של לוי: גרשון, קהת ומררי. הפסוקים מפרטים את התפקידים השונים של כל משפחה בנשיאת המשכן במהלך מסעות בני ישראל במדבר. בני משפחות גרשון ומררי נושאים את חלקי המבנה עצמו, ואילו על משפחת בני קהת מוטלת המשימה לשאת את כלי המקדש: המזבחות, המנורה, שולחן לחם הפנים, ומעל כולם - את ארון הברית.

אנו יודעים שלמקדש, וכן למשכן בזמנו, נכנסו רק הכוהנים לצורך העבודה. על 'תיירים', ואפילו על מי שבא בחדרת קודש לשהות בבית השם, חל איסור כניסה אל הקודש עצמו. וכאן אנו מגיעים לציווי מעניין, הקשור בשלבים האחרונים של ההכנות למסעות.

בזמן אריזת כלי הקודש, נאסר על בני שבט לוי להיות נוכחים במקום. למרות שהם היו אחראים על נשיאת חלקי המשכן, הם לא הורשו לראות את הכלים המקודשים כפי שהם גלויים. רק הכוהנים, שקדושתם גדולה יותר, היו רשאים לגשת אל הקודש פנימה. בכל פעם שהמחנה היה ממשיך במסע אל עבר התחנה הבאה, הכוהנים היו מכסים את הכלים בכיסויים הייעודיים שלהם. בזמן הזה בני קהת היו צריכים לעמוד בחוץ ולהמתין, ורק לאחר האריזה היו מעמיסים את הכלים הקדושים באריותם על כתפיהם ויוצאים לדרך.

לנושא עיסוף ואריזת הכלים, התורה מקדישה עשרה פסוקים שלמים ומפורטים, המתארים כיצד הכוהנים מכינים כל כלי ואורזים אותו למסע.

הנה כך אורזים את הארון¹:

וּבָא אַחֲרָיו וּבְנָיו בְּנֵסֶע הַמִּחָנֶה, וְהוֹרִדוּ אֶת פָּרֹכֶת הַמָּסָךְ, וְכִסּוּ בָהּ אֶת אֲרֹן הָעֵדוּת. וְנָתַנוּ עָלָיו כִּסּוּי עוֹר תַּחֲשׁ, וּפָרְשׁוּ בְּגָד כָּלִיל תְּכֵלֶת מִלְמַעְלָה.

ארון הקודש נעטף בשלוש שכבות. תחילה פורסים עליו את הפרוכת, הווילון המפריד בין הקודש לבין קודש הקודשים; אחר כך מכסים אותו בכיסוי עשוי מעורו של בעל החיים הסגוני תחש; ומעל כל זה פורסים נרתיק בד תכול שנתפר בדיוק לפי מידות הארון.

את השולחן, המנורה ומזבח הקטורת אורזים בצורה שונה מעט²:

וְעַל שֻׁלְחַן הַפָּנִים יִפְרְשׁוּ בְּגַד תְּכֵלֶת... וְכִסּוּ אוֹתוֹ בְּמִכְסֵה עוֹר תַּחֲשׁ... וְלָקְחוּ בְּגַד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אֶת מִנְרַת הַמָּאֹר... וְנָתַנוּ אוֹתָהּ וְאֶת כָּל בְּלִיָּה אֶל מִכְסֵה עוֹר תַּחֲשׁ...

1. במדבר, ד, ה-ו.

2. שם, טז-יז.

שיעור בלקוטי שיחור

פרוכת הנשמה

התבוננות בצורת האריזה של כלי הקודש לקראת המסעות תגלה לנו שהיא מותאמת בדיוק לכללי ההלכה, וגם תלמד אותנו על ה'עטיפות והכיסויים' שבהם עטופה הנשמה שבקרבתנו, וכי הם אלה שמאפשרים לה למלא את שליחותה בעולם.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק ח, שיחה שנייה לפרשת במדבר

לקוטי שיחור
על פרשיות השבוע. חנים ומונחים
עורכים:
הרב דויד אולידורט
הרב ישראל אריה ליב רבינוביץ
ספר ראשון - כרך ראשון
בראשית

הַקֹּדֶשׁ . . וְאַחֲרֵי כֵן יָבֹאוּ בְּנֵי קֹהַת לְשֵׁאת . . וְלֹא יָבֹאוּ לְרֹאוֹת כְּבֻלַּע אֶת הַקֹּדֶשׁ וְיָמָתוּ.

התורה שוב מזהירה: לבני קהת אסור לראות את הכלים כשהם חשופים. זהו איסור חמור עד כדי כך שבן לשבט לוי שיעבור עליו, ייענש בעונש מוות, חלילה.

יתרה מכך: ההדגשה היא על כך שבני לוי לא יכולים לגשת לכלי הקודש עד **סיום האריזה**. הנה כך מפרש רש"י:

וְלֹא יָבֹאוּ לְרֹאוֹת כְּבֻלַּע אֶת הַקֹּדֶשׁ . . בְּלוֹעַ שְׁלֹו הוּא כְּסוּיִו.

לפי דברי רש"י, התורה משתמשת בביטוי "כְּבֻלַּע" את הקודש, כדי להורות שעל הלויים להמתין מרחוק עד שהכלים "נבלעים" - כלומר: מכוסים לחלוטין. רק אחרי שהכלים נעטפו ונארזו בכל השכבות, בני לוי רשאים להתקרב ולקחת אותם.

ובזאת נחתמת פרשת במדבר.

מי בולע?

בעיון בנושא כיסוי הכלים, עולות על הדעת כמה שאלות.

ראשית, מתבקש לשאול: מה הצורך באריזה **הכפולה** של הכלים - גם בנרתיק וגם בכיסוי? ואם מאיזו סיבה שתהיה יש צורך דווקא בשתי שכבות, מדוע ארון הברית שונה מכל הכלים ואותו צריך לעטוף **בשלוש** שכבות - פרוכת, ומעליה כיסוי ונרתיק?

שאלה שנייה:

מהלשון "ולא יבואו לראות כבלע את הקודש" משמע שההקפדה על בני קהת היא שלא יביטו כאשר מכניסים את הקודש "לתוך נרתק שלו".

אך לאחר הכיסוי בנרתיק, הרי הסתיים העניין ד"כבלע את הקודש", והם רשאים, לפיכך, להביט בעת ש"וכיסו במכסה".

מניין רש"י לומד מהפסוק שהלויים יכולים להתקרב ולשאת את הכלים רק אחרי שהכהנים מסיימים לארוז אותם **בכל השכבות**? הרי הסיבה לכיסוי הכלים היא, כפי שמפורש בפסוק, בכדי

וְעַל מִזְבַּח הַזֹּהֵב יִפְרְשׁוּ בְּגָד תְּכֵלֶת, וְכִסּוּ אוֹתוֹ בְּמִכְסֵּה עוֹר תַּחֲשׁ.

שלושת הכלים הללו נארזים בשני כיסויים ולא בשלושה, ובסדר הפוך: קודם כל בנרתיק הבד התכול התפור לפי מידותיהם, ואחר כך בכיסוי העור הגדול.

גם למזבח החיצון ישנה אריזה ייחודית³:

וְדִשְׁנֻ אֶת הַמִּזְבֵּחַ, וְיִפְרְשׁוּ עָלָיו בְּגָד אֲרָגְמָן . . וְיִפְרְשׁוּ עָלָיו כְּסוּי עוֹר תַּחֲשׁ.

גם את המזבח הגדול מכסים בשני כיסויים, הראשון מבד והשני מעור התחש. אלא שכאן, כיסוי הבד לא צבוע בתכלת אלא בארגמן.

הכלי	כיסוי ראשון	כיסוי שני	כיסוי שלישי	
ארון הברית	הפרוכת	כיסוי עור תחש	נרתיק תכלת	
שולחן הפנים	בגד תכלת		-	
				המנורה
				מזבח הזהב
מזבח הנחושת	בגד ארגמן			

באותם נרתיקים וכיסויים היו פתחים ייעודיים, שאפשרו להשחיל את מוטות הנשיאה (ה"בדים") של הכלים אל הלולאות הייעודיות שהותקנו בצדי הכלים. יוצאת דופן הייתה המנורה, שאותה לא נשאו בעזרת מוטות אלא במנשא מיוחד.

רק כעת, לאחר האריזה המוקפדת והרכבת המוטות, יכולים בני קהת להיכנס אל הקודש ולהעמיס את הכלים - כפי שהתורה שבה ומדגישה⁴:

וְכֹלָה אַחֲרָן וּבְנָיו לְכַסֹּת אֶת הַקֹּדֶשׁ וְאֶת כָּל כְּלִי

3. שם, יג-יד.

4. שם, טו-כ.

בנרתיק שלה, או על מכשיר יקר ערך שארוז באריזת הקרטון המקורית שלו שמגנה על החלקים. הרי אף אחד לא יחשוב לתאר את הגיטרה כ'בלועה' בנרתיק.

בין עטיפה לבליעה

מתברר שפסוקי התורה הללו מתחברים להלכה יומיומית שקשורה לא רק לתקופת המשכן במדבר או דווקא לכוהנים וללוויים, אלא לכולנו, במציאות החיים שלנו.

האם מותר להיכנס לחדר שירותים עם ספר תהלים או תניא בכיס? האם זה בסדר להיכנס עם תיק הטלית והתפילין למקווה?

בשולחן ערוך⁵ ישנה הנחיה ברורה כיצד ניתן להכניס דברים קדושים למקום לא מכובד, או להתנהג שלא בצניעות בחדר שבו נמצאים חפצים קדושים. הדין הוא כזה: אסור להכניס חפץ קדוש לתוך מקום לא מכובד, אלא אם כן הוא מכוסה בשני כיסויים. הסתייגות חשובה להלכה הזו: לפחות אחד מהכיסויים צריך להיות כזה שלא מיועד מלכתחילה עבור החפץ.

לדוגמה: אם ספר התהלים שלי עטוף בנרתיק עור מיוחד, אני יכול להיכנס איתו לחדר השירותים רק אם אכניס אותו לתוך שקית ניילון. דוגמה נוספת: בחדר השינה חייבים להקפיד על התנהגות צנועה, גם אם קלף המזוזה ארוז בשקית ניילון ונתון בבית המזוזה - כי שני אלה הם אריזות ייעודיות למזוזה.

וכך גם אם אין לי ברירה ואני צריך להיכנס עם התפילין לתוך חדר בלתי מכובד, כמו בזמן שאני נמצא בשדה התעופה וחושש שהן ייגנבו ממני, אוכל לעשות זאת רק אם אכניס אותן לתוך תיק גב, כדוגמה. כל שאר הכיסויים והאריזות של התפילין - קופסת הפלסטיק, שקית הבד ותיק האחסון והנשיאה הייעודי - נחשבים כולם ככיסוי אחד בלבד, כי הם מיועדים מראש עבור התפילין.

מה ההסבר להלכה הזו? חפץ קדוש מקרין סביבו קדושה. גם אם מכסים את החפץ הקדוש, הוא עדיין 'מקרין' קדושה, שבוקעת ומתפשטת גם דרך הכיסוי. הדרך היחידה 'לבלום' את קרינת הקדושה היא לכסות אותו בשתי שכבות שונות, כאשר אחת מהן היא חיצונית ולא ייעודית.

ובדיוק את הכלל ההלכתי הזה, מלמדת אותנו

שבני קהת לא יראו את מה שהם לא צריכים לראות. זה בעצם מה שכתוב בתורה: בני קהת ייגשו רק לאחר שהכלים 'נבלעו' - כאשר כבר לא רואים אותם. לצורך זה, די בכך שהכלים מכוסים בכיסוי אחד בלבד, משום שבשלב זה הם כבר לא חשופים אלא 'בלועים'.

שאלה נוספת:

איננו מובן בהיגיון, שכיסוי של כלי הקודש יתואר במילה "בלוע".

שכן האמירה שדבר נבלע בתוך דבר שני, מורה שהדבר הבלוע מתבטל ומאבד את מציאותו בתוך הדבר הבלוע [...]

ואילו כאשר מכסים דבר מסוים, הגם שהכיסוי גורם שהדבר לא יראה, נשאר הדבר בשלמותו ובתוקפו. ואדרבה: במקרה כזה הכיסוי טפל ובטל כלפי הדבר אותו הוא מכסה⁶.

השימוש בפועל בליעה לתיאור כיסוי הכלים הוא מוזר ותמוה. למעשה, אם נחשוב על זה קצת, נראה מיד שבליעה היא הפעולה ההפוכה בדיוק להלבשת הכלים באריזות שלהם.

חפץ ש'נבלע' הוא משהו שנעלם, שאיבד את נוכחותו ואולי אפילו את קיומו העצמאי. די להיזכר בחלומי של פרעה על שבע השיבולים השדופות ה"בולעות" את שבע השיבולים המלאות, שרמזו לתקופת רעב שתעלים ותשכיח לחלוטין את שנות השובע שקדמו להן. כולנו זוכרים גם את האמרה המופיעה במשנה בפרקי אבות⁵ על כך שאילו לא הייתה מערכת אכפת חוק מתפקדת, "איש את רעהו חיים בלעו" - כלומר, אנשים היו 'בולעים' אחד את השני, לא נותנים לחיות. בקיצור: הבולע הוא הדבר הדומיננטי והחזק, והנבלע חסר ערך עד כדי ביטול קיומו.

האם זה מה שקורה כאן, באריזת כלי המשכן לקראת המסע? הלא כאן זה בדיוק הפוך! הכיסויים והנרתיקים נועדו לשמש את הכלים, ולא להפך. אפשר לחשוב על גיטרה ששמורה

ג, 5. ב.

א. ראה משנה שבת צג, ס"ב (הובא ברמב"ם ספי"ח מהל' שבת): "שהכלי טפלה לו" (ופשוט שדין זה הוא גם כשהאוכל מכוסה בהכלי).

6. אורח חיים, מ, ב.

התורה בתיאור כיסוי כלי הקודש:

בגד נתפר במדויק לפי המידות של הדבר המיועד להתלבש באותו הבגד. לעומת זאת, מכסה פירושו סתם כיסוי, שלא נעשה בצורה כזו שיהיה מותאם אך ורק בעבור דבר מסוים.⁷

לכן מסתבר לומר, שכל "מכסה" פרטי ממכסי כלי הקודש לא היה מיוחד דווקא לכלי קבוע. בכל "מכסה עור תחש" היה אפשר ומותר להשתמש בעבור כיסוי כלי אחד, ובאותה מידה לכיסוי כלי שני, שלישי וכן הלאה[...]

[ולכן, אילו לכלי הקודש היה רק את "וכיסו במכסה פלוני", אכן לא היה זה נקרא בשם "בלוע". שכן אדרבה: הכיסוי הרי בטל לקודש, כנ"ל.

אומנם, מאחר שמלבד כיסוי זה ישנו קודם את הכיסוי של "ופרסו עליו בגד פלוני"; ובגד זה, להיותו כנרתיק, כיסה את הקודש בכל צדדיו; ועליו הניחו לאחר מכן כיסוי נוסף על הקודש - הנה כעת הכיסוי השני כבר אינו בטל אל הקודש, ואדרבה: הוא בולע את ה"קודש".

התורה אומרת לנו כאן איך "בולעים את הקודש". כלומר, הדיון כאן הוא לא סתם על כיסוי והלבשה של כלים, אלא על 'בליעה' של הקדושה ומניעת התפשטותה מהכלים, כדי שהלויים יוכלו להתקרב ולקחת אותם.

וכדי 'בלוע' את הקודש - בדיוק כפי שראינו בהלכה - יש צורך בשני כיסויים, שאחד מהם איננו ייעודי.

לכל כלי קודש היו שני כיסויים. אחד מהם נקרא בשם "**בגד**" - משום שהוא 'נתפר למידותיו' של אותו כלי; והשני הוא "**מכסה**" - כמו שמיכה,

או כמו כיסוי לרכב שמגן מפני שמש ולכלוך. אלו לא בגדים שמותאמים למידה ולצורה מסוימות, אלא כיסוי אוניברסלי שיכול להתאים לכמה כלים שונים.

אם נצייר את זה לעצמנו, נאמר כך: במחסני המשכן היו גם "בגדים" וגם "מכסים" עבור כלי הקודש. הנרתיקים היו מיועדים לכלים מסוימים. היה את ה"בגד" של הארון, ה"בגד" של מזבח הזהב, וכך הלאה לכל כלי. כל אחד היה אמור להתלבש בדיוק על הכלי שאליה הוא שייך, והוא הותאם לצורה המיוחדת ולמידות המדויקות של הכלי, כולל שרוולים או חורים מיוחדים שדרכם השחילו את מוטות הנשיאה של הכלי. אך היו גם "מכסים" מעור תחש, שהם התאימו לכל הכלים, ולא לכלי אחד מסוים. אפשר היה להשתמש באותו "מכסה", פעם לכיסוי המנורה ופעם לכיסוי המזבח, וכן הלאה.

רק כאשר כלי הקודש מכוסה בשתי שכבות, שאחת מהן היא כיסוי חיצוני כללי - הקדושה שלו אכן 'נבלעת' ואיננה בוקעת החוצה. לכן, רק אחרי שכלי הקודש גם הולבש וגם כוסה, הלויים יכולים לגשת אליו ולשאת אותו.⁷

נותר לנו רק להבין את החריג היחיד מכל הכלים, והוא ארון הקודש. כפי שראינו, את הארון כיסו בשלושה כיסויים, לא בשניים כמו כל שאר הכלים. מדוע? נראה מיד.

לכסות את הפרוכת

נקרא את ההסבר בלשונו של הרבי:

בעזרת פרוכת המסך לא היה ניתן לכסות את הארון מכל צדדיו. שכן ברור הדבר שבבגדי שבגד או מכסה יכסה את הכלי מכל צדדיו, גם החלק בו היו ה'בדים', יכול הדבר להתאפשר רק באם נעשה בבגד או במכסה נקב או שרוול באמצעותו יעברו הבדים החוצה.

מאחר ש"פרוכת המסך" שימשה כפרוכת בין הקודש לקודש הקודשים - ורק בעת המסעות כיסו בה את הארון - מובן, שהיה אסור לחזור אותה, ובמילא לא יכלה הפרוכת לכסות את חלק הארון בו

ב. להעיר ממכסה עורות אלים מאדמים ותחשים (תרומה כו, יד) שלא פירש הכותב כל דיוק ופרט בהם משא"כ ביריעות.

ג. ולהעיר מזה שבהציווי על מלאכת המשכן, וגם במלאכת המשכן עצמו נאמר רק "בגדי השרד" (תשא לא, י. ויקהל לה, יט. פקודי לט, א) - שמוזה מוכח שנצרכו לזה "חכמי לב" (ראה רש"י ויקהל לה, יד) - ולא נזכר כסוי עור תחש.

ד. אבל, באם הבגד ה' רק על הכלי, לא ה' נבלע הקדש ע"י המכסה. שלכן אין רש"י מסתפק ב"ופרשו עליו בגד" וכותב (לפנ"ו) "לתוך נתק שלו" (וראה לקמן סעיף יא [בשיחה המקורית] באו"א).

ה. ראה יומא, נד, א.

7. מומלץ לעיין בשיחה המקורית, שם הרבי מסביר איך הביאור הזה מצוי בלשונו המפורטת של רש"י. בסעיפים יא-יב בשיחה המקורית, הרבי מרחיב בנושא מצידו ההלכתי.

בין הקודש לבין קודש הקודשים. כך שברור שהיא לא יכולה 'לבלוע' את הקדושה, בזמן שהיא עצמה מקרינה קדושה.

כיסוי ארון הברית בפרוכת היה כיסוי סמלי לשם כבוד, כמו הפרוכת הפרוסה על בימת הקריאה או על ארון הקודש בבית הכנסת. הפרוכת לא נועדה להסתיר ו'לחסום' את הקדושה המוקרנת מארון הקודש, אלא להפך, להוסיף לו כבוד, הדר וקדושה.

לכן, כדי 'לבלוע' את קדושת ארון הברית ולאפשר ללוויים לשאת אותו, היה צורך לכסות אותו בשני כיסויים נוספים מעל הפרוכת, שאחד מהם הוא "מכסה" בלתי ייעודי.

נשמה מכוסה

כתלמידים של הרבי, כאן אנו צריכים לומר לעצמנו: ללא ספק, לפרשת אריזת כלי הקודש יש משמעות לחיים שלנו בעבודת השם ולשליחותנו הקדושה בעולם. מהו השיעור אותו אנו לומדים כאן?

"ארון הברית" בחיים של כל יהודי הוא הנשמה הקדושה שבתוכו. בדיוק כמו ארון הברית, כך גם הנשמה שלנו, עוברת תהליכים של כיסוי, הסתרה ו'בליעה', בדרכה אל החיים בגופנו כאן בעולם הזה. הכיסויים הללו שהנשמה עוטה על עצמה מאפשרים לנו לא לחוש אותה, ולחיות חיים בהם יש טשטוש והסתרה על הקדושה.

את ה'מחסומים' הללו כל אחד מכיר מהחיים שלו. כל אחד מתמודד עם החושך השורר בעולם וגם עם זה שבנפשו פנימה. אין מי שלא מתמודד עם תכונות אופי בעייתיות כמו כעס, דכדוך או דחיינות. שלא לדבר על התמכרויות, חוסר מוטיבציה, ניסיונות ואתגרים אובייקטיביים כמו טרדות הפרנסה או בעיות בריאות, שלא נדע. כל אלו מטשטשים את האני האמיתי שלנו, וחוסמים בעדנו את היכולת לחיות חיים מלאים של עבודת השם מכל הלב והנשמה.

אם נדייק בדברים, נוכל לומר שיש שלוש קטגוריות שונות של בעיות ו'כיסויים' ש'בולעים' את אורה של הנשמה:

[הדבר] מתחלק בכללות שלושה חלקים וסוגים:

(א) מצד גופו של יהודי וצרכיו[...]

(ב) מצד הנפש הבהמית והיצר הרע"

הושחלו הבדים'.

ונוסף⁸ לזה: מכיוון שהפרוכת עצמה היא מכלל "קודש הקודשים", הרי מובן ש"כבלע את הקודש" כולל גם ה"בלוע" של הפרוכת עצמה.

ועל פי זה מובן בפשטות מה שהיו שלושה כיסויים על הארון. כי נוסף על מה שהפרוכת לא כיסתה את הארון מכל צדדיו, בשביל הפרוכת עצמה הוצרכו שני כיסויים.

ארון הקודש כוסה בשלוש שכבות: פרוכת, כיסוי עור תחש, ובגד תכלת.

כעת, אם המטרה היא - כפי שהבנו - 'לבלוע' את קדושת הכלי, ברור שהפרוכת לא יכולה להיות תחליף לשכבה שתבלום את קרינת הקדושה.

מדוע?

ראשית, הצורה של הפרוכת לא מאפשרת לכסות את ארון הברית בצורה הרמטית. כזכור, לאחר הכיסוי היה צריך להשחיל את ה"בדים", מוטות הנשיאה של הארון, לתוך הטבעות המורכבות משני צדדיו של הארון, באמצעותם נשאו הלוויים את הארון על כתפיהם. הפרוכת שימשה כווילון שחצץ בין הקודש לבין קודש הקודשים, כך שלא היו בה חורים או שרוולים מותאמים להשחלת הבדים דרכם. הפרוכת הייתה גדולה מאד יחסית לארון, והספיקה בהחלט כדי לכסות אותו - אבל לא לגמרי, מפני שהחלק שעליו הורכבו הבדים היה צריך להישאר חשוף.

והסיבה המהותית לא פחות היא משום שהפרוכת עצמה קדושה. בזמן שהמקדש עומד על תילו, היא משמשת כמחיצה קדושה המבדילה

8. מתוך הערה 21 בשיחה המקורית.

ו. ועפ"י יובן מה שבפרש"י ליומא שם, מביא את הפסוקים "וכסו אותו במכסה עור תחש"; "ולקחו בגד תכלת וכסו גו" (שנאמרו גבי שלחן ומנורה), ואינו מביא את הפסוקים שנאמרו גבי ארון שלפנ"ו [בפרשת שבפרש"י שם לפנ"ו: "שהיו מפרקין את הארון והמזבח"] - כי רש"י שם מביא ב' פסוקים הראשונים שנאמרו בהם "וכסו" (שלכן גבי שלחן גופא, אינו מביא בגד תכלת ובגד תולעת שני), ולכן אינו מביא הפסוקים דארון, כי בכסוי עור תחש ובגד כליל תכלת לא נאמר "וכסו" (ומהלשון "כסו עור תחש" אין ראי' כ"כ), ו"וכסו" שנאמר גבי פרוכת המסך - אינו שייך ל"כבלע את הקדש", כבפנים.

ז. רש"י ד, ד.

ח. ראה ד"ה וזכור תרס"ה פ"ה (וראה גם בלקו"ת הנסמך שם), שנה"ב מצ"ע היא רק כח המתאווה פשוט (משא"כ כח המסית להתאוות תאוה, עם היותו רק מעורר לרע - הוא "צה"ר"). ועפ"י י"ל, ש"קאנה" שייכת לנה"ב. ועפ"י מובן מה שמחלק בגמרא שם בין "קאנה" ו"יצר הרע".

שישנו אצלם [...]

ג) מצד זה שיהודים שרויים "בין העמים".

הבעיה הראשונה: צרכים בסיסיים. עצם העובדה שאנחנו מורכבים לא רק מנשמה אלוקית אלא גם מגוף גשמי - היא הגורם לרוב הבעיות היומיומיות בעבודת השם.

זו הסיבה למחסור במשאב העיקרי והיקר - זמן פנוי ללימוד תורה ולתפילה במתינות, וכמובן הסיבה לחוסר גם בפניות נפשית לכך. האדם מוכרח להביא לחם הביתה, ולשם כך הוא עובד מצאת החמה ועד צאת הנשמה, ולא נשארים לו משאבים להשקיע כמו שצריך בעבודת השם. נוסיף לכך את הזמן וכוחות הנפש המושקעים בבריאות הפיזית והנפשית שלו ושל בני ביתו, הזמן המושקע באכילה, שתייה ושינה. עוד לפני שמדברים בכלל על יצר הרע או עבירות, חלילה - עצם זה שיש לנו גוף גשמי זה כבר בא על חשבון הנשמה.

הבעיה השנייה: חולשות אנושיות. החולשות של הנפש הבהמית, או אם נרצה, היצר הרע.

אם הבעיה היחידה הייתה רק הגוף, עוד אפשר היה איכשהו לחיות נורמלי, לשבוע מאוכל רגיל ולהתפרנס, ויחד עם זה לעבוד את השם. אבל כאילו זה לא מספיק לכסות את הנשמה בגוף שדורש את שלו, נתנו לנו גם אנרגיה שלילית בדמותו של היצר הרע.

ויש לו ליצר הרע הרבה סחורה, ובשפע מכל סוג: כעס, תאוה, מציצנות, עצלות, דכדוך, קנאה, גאווה או דימוי עצמי נמוך. כל אלו הם מעצורים רציניים בדרך לעבודת השם שלמה והרמונית. המידות הרעות והנטיות השליליות של הנפש הבהמית לא רק גומרים לנו את המשאבים ואת הזמן, אלא גם ובעיקר מושכים אותנו לדברים נמוכים, שליליים ואסורים.

הבעיה השלישית: פיתויים חיצוניים. יש דברים שמצד עצמנו לא היינו נופלים אליהם, יש שפלים שלא היינו מידרדרים אליהם, גם אם יש לנו פגמים בטבע, באופי, בהתנהגות ובתכונות. אלה הם מצבים ופעולות שהחיוך שלנו עם העולם גורר אותנו עד אליהם.

ליהודי בתקופתנו לא צריך להסביר מה זה. אם פעם יהודי היה צריך לנסוע לפריז או לברלין כדי להיחשף להוויות העולם, כיום 'קליק אחד' יכול להביא שלל של רוע וטומאה ולחשוף את היהודי

למקומות שמצד עצמו הוא לא שייך אליהם כלל. אם אותו יהודי לא היה גולש באינטרנט, הוא בחיים לא היה יודע שדברים כאלו אפילו קיימים. זה נדבק אליו 'מבחוץ', מחיים בסביבה 'גויית'.

כבר בעצם הקטלוג שלנו את הבעיות השונות, עלולה להיות לנו תפיסה מוטעית. כדי להבין מה המבט הנכון על כל אחד משלושת סוגי הבעיות בעבודת השם, אנחנו צריכים לראות אותם במקביל לכל אחד משלושת כיסויי הארון. כאשר נסתכל כך על האתגרים הרוחניים שבפנינו, נראה אותם אחרת לגמרי וגם נדע איך להתקדם ולטפל בהם.

פרוכת הגוף

הבעיה הראשונה, שהיא עצם זה שיש לנו גוף וצרכים גופניים וחומריים, משתקפת בכיסוי הראשון של הארון, הפרוכת:

פרוכת המסך מרמזת על הגוף.

שכן כשם שהפרוכת הייתה בעצמה חלק מ"קודש הקודשים", ואף לא כיסתה על הארון מכל צדדיו - כך גם הגוף, ישנו בו עצמו קדושה, וההעלם שלו על הנשמה הוא רק בכך שהוא גורם שתהיה לה שייכות לגשמיות, אך לא לעשות הפך ענייני הנשמה, חס ושלום.

גופו של יהודי הוא קדוש [. . .] ולכן, למרות שהוא [. . .] מעלים על הנשמה [. . .] לא ייתכן שהוא יסתור לקיום המצוות. אדרבה: קיום המצוות בגשמיות שייך לגוף ונעשה דווקא על ידו.

הגוף הוא כמו הפרוכת.

אנחנו רגילים לערבב בין היצר הרע ובין הגוף. אך אדמו"ר הזקן מלמד אותנו בתניא שהם ממש ממש לא זהים. להפך, בשונה מהיצר הרע שהוא כוח של 'קליפה' וטומאה, בגופו של יהודי יש קדושה עצומה - כשם שהפרוכת עצמה היא כלי קודש. זה דבר שמסביר לנו את חרדת הקודש בה אנו מתייחסים אליו גם אחרי שהנשמה עוזבת אותו, או לעצם הערך המקודש בכל רגע של חיים יהודיים שבו הנשמה עדיין שוכנת בגוף.

גם בצורתה, הפרוכת לא כיסתה את ארון

הקודש לגמרי. בדיוק כך גופנו: נכון, כאשר הנשמה מלוכשת בגוף היא לא מתפקדת כמו שתפקדה שם למעלה תחת כיסא הכבוד, כי הגוף בכל זאת מכסה - אבל לא לגמרי ולא באמת.

כל צורכי הגוף, החל מארוחת הבוקר, דרך בילוי זוגי לצורך שלום בית, מציאת פרנסה או בניית עסק וביקור אצל הרופא, ועד שינה ומנוחה - כל אלו הם חלק מעבודת השם. הם מקומות ומעשים שאיתם עובדים את השם. אוכלים - ומקפידים על כשרות, נוטלים ידיים ומברכים; עובדים - ומקפידים על צדק ויושר, צדקה ועזרה לזולת; מניחים תפילין על הגוף, קובעים מזוזה בפתח בית גשמי, בשבת סוגרים את העסק, וכן הלאה.

צורכי הגוף אומנם מסתירים את אור הנשמה מלהאיר במלואו, ובפשטות: מסעדה היא לא בית כנסת וחנוות מכולת איננה ישיבה, אבל הם בהחלט חלק מעבודת השם, עד שאפילו אי אפשר לומר שהם מכסים על הנשמה. זה לא כיסוי, זו פשוט משימה שונה.

נרתיק היצר הרע

הבעיה השנייה, בעיית היצר הרע, קשורה לנרתיק שכיסה את הארון:

בגד כליל תכלת - נפש הבהמית.

משום שה"בגד" היה מיוחד לארון, ועד שהשם "בגד" בכלל מורה שהוא מותאם במידתו המדויקת לזה שלובש אותו. וכן מצד זה שהבגד הוא "כָּלִי" [- כלי ייעודי], לא יכולים אפילו ריבוי בגדים "להסתיר" על הדבר המלוכש בהם.

בדוגמת נפש הבהמית והיצר הרע, שהם: (א) מותאמים לנפש האלוקית [.] ולכן הנה (ב) כמה שהם לא יהיו נחותים, לא תיתכן המציאות של "כבלע את הקודש".

כאן בהחלט מדובר על בעיה אמיתית, כמו "בגד התכלת" - שאכן נחשב לשכבת כיסוי על ארון הקודש. אין צורך להסביר יותר מדי מדוע. תאוה בלתי נשלטת או עצלות ודכדוך, הן הפכים לאינטרסים של הנשמה, ואכן מפריעים לה לתפקד.

אך מצד שני, ההשוואה לנרתיק של הארון מאירה לנו גם את הצד החיובי המהותי: נרתיק התכלת היה "בגד" תפור למידותיו המדויקות של הארון. וכך גם הנפש הבהמית והיצר הרע - הם

מותאמים בדיוק ל'מידותיה' של הנפש האלוקית. אחד הדברים המנחמים בכך שאנו מפנימים את האמונה וחיים לפיה, זו הידיעה שלכל אדם הותאמו בדיוק ובכוונה תחילה הנפש הבהמית והיצר הרע המדויקים לו. התאוות, הכעסים או הרעיונות שהנפש הבהמית מעלה לנו, עוצבו על ידי הקדוש ברוך הוא מלכתחילה ובמכוון בצורה כזו שתיתן לנפש האלוקית האינדיבידואלית שלנו את המסוגלות להתמודד איתם ולנצח.

לפעמים נראה לאדם שרק לו יש כעסים בלתי נשלטים כאלו, או תאוה גדולה ועוצמתית כזו שאין לאחרים. אולי הוא צודק, אבל הוא צריך לזכור שאם זה נכון, הרי שהנשמה האלוקית שלו הוטענה בכוחות חזקים מספיק ובכלים מותאמים בדיוק כדי להתמודד עם אותן תאוות ונסיוות. הנפש הבהמית היא נרתיק שתפור **בדיוק** למידות של הנפש האלוקית.

וכשם שבמובן ההלכתי, הכיסוי הייעודי לחפץ הקדוש לא יכול 'לנצח' את הקדושה ולחסום אותה, בדיוק כך הנפש הבהמית והיצר הרע, חזקים ככל שיהיו, לעולם לא יוכלו להכריע לגמרי את הנפש האלוקית. במוקדם או במאוחר, היא תתעורר ותנצח.

כיסוי העולם

הבעיה השלישית והחמורה ביותר, בעיית העולם שבחוץ, מקבילה ל"מכסה" העור שכיסה את הארון:

כיסוי עור תחש, שהוא אינו קשור עם הארון, ועל כן על ידו נשלם העניין ד"כבלע את הקודש" -

בדוגמת "בין עמים אתם שרויין". שהם (א) אין להם כל שייכות ליהודי [.] ולכן (ב) יכולים לפעול על הנפש הבהמית והיצר הרע שיעלימו לגמרי על הנשמה.

זוהי הבעיה השלישית והחמורה מכולן, שהיא גם לכאורה בלתי פתירה. היא כמו "מכסה" עור התחש, שאיננו בגד ייעודי עבור הארון אלא מכסה ש'בולע' את הקדושה וחוסם אותה לגמרי.

י. להעיר מהעניין דנהורא תיכלא הוא מנה"ב (לקו"ת חקת טו, ב. ועוד).

יא. ובדוגמת דבר, שמצד הכיסוי, נבלע הקדש ע"י הבגד (ראה לעיל סעיף יא [בשיחה המקורית], שגם בכל הכלים, הבלוע הוא גם ע"י הבגד. ומכ"ש בנוגע לארון - דב" עסקינו, שהבגד הי' פרוש מלמעלה).

אומרים לו, שאדרבה: זוהי הדרך לקבל את התורה, וזהו סדר המסעות.

לעיתים, כשאנו שריים בתוך החושך וההסתרה, אנו עלולים ליפול לייאוש. יהודי שעובר תקופה קשה, התמודדות רוחנית או ימים של נפילה, מרגיש רחוק מהקדוש ברוך הוא, אבוד ומיואש. מרוב בלבול ושקיעה בגשמיות, נראה לנו שהנשמה הקדושה שבקרבתנו 'מכוסה' ומוסתרת לגמרי עד כדי חוסר השפעה עלינו ועל חיינו.

בדיוק בשביל זה התורה מפרטת את הצורה בה התכסה ארון הברית בשלושה כיסויים שונים. זהו שיקוף של תהליך ההסתרה שאנחנו חווים בעצמנו, שגם בו יש שלוש שכבות ורמות שונות - כפי שראינו.

בעצם זה אנחנו עושים לעצמנו סדר בראש. אנחנו מזהים נכון את הבעיות, ממפים היטב את החוזקות והחולשות, וכך מתחילים את הצעד לתיקון. אך הרבה מעבר לזה רוצה התורה ללמד אותנו.

בפסוקי כיסוי הארון, השם אומר לנו: בדיוק כמו שאת ארון הקודש היה צריך לכסות בשלוש שכבות לקראת המשך המסע אל ארץ הקודש - כך גם אצל כל יהודי. כל אותן שלוש קטגוריות של בעיות רוחניות הן למעשה 'כיסויים' שהוצבו במיוחד בעבור הנשמה, כחלק ממסע חייה בעולם.

זו לא בעיה שאמורה להפיל אותנו לייאוש, אלא בדיוק להפך. הגוף והמרזח אחרי הצרכים שלו, היצר הרע והיגיעה האינסופית במלחמה מולו, וגם פיתויי העולם שבחוץ והיכולת שלנו לעמוד מולם איתנים - הם בדיוק הסיבה שבשבילה הנשמה שלנו ירדה מלכתחילה לעולם הזה. זוהי השליחות שלה, ובלעדיהם היא לא יכולה למלא את המשימה הקדושה שלה.

ארון הקודש כוסה בכוונה תחילה, ואת הדרך אל התחנה הבאה עשו בני ישראל כשהקדושה 'בלועה' מתחת לשלוש השכבות. אבל זה היה אמצעי זמני להגיע ליעד הבא, בדרך לקבלת התורה ולארץ הקודש. כך גם במסע הפרטי של כל אחד מאיתנו אל עבר קבלת התורה והכניסה לארץ הקדושה בחייו שלו, בשליחות החיים שתוביל אותו עד לעבודת השם שלמה וחיים מלאים בתוכן של קדושה: אין להיבהל מכל השכבות והכיסויים, כי הם נועדו לקדם אותנו אל היעד.

התאוות האסורות והממכרות, הרעיונות הזרים והרוח הנושבת בחוץ - כל אלה מחדירים בנו, לפעמים בלי שנבחין בכך עד שכבר מאוחר מדי, תפיסות של כפירה או חוסר אמונה. אלו אכן יכולות 'בלוע' את הנפש האלוקית ולנטרל את השפעתה לחלוטין.

אבל מצד שני, כאן בדיוק נמצאת גם נקודת התורפה שדרכה נוכל לתקוף את הבעיה. הבעיה הזו היא לא חלק מהחיים שלנו, היא זרה לנו, ולכן היא לא כאן כדי להישאר. כמו שהיא הגיעה, ככה ביכולתנו לסלק אותה.

זה נכון גם אם כרגע אנחנו לא רואים את הדרך לשם ובמצב הנוכחי נראה לנו שאין דרך להשתחרר מזה. יהודי שבאורח חייו, לצערנו, מחלל שבת או אוכל לא כשר, לא מעלה על דעתו שיום יבוא והוא ישמור שבת כהלכתה ויתנזר לחלוטין מהמאכלים הלא-כשרים או מהמראות האסורים. אבל זו האמת. כי דברים אסורים הם כמו תוספות בנייה לא חוקיות בחיים של יהודי, ולכן מתישהו הם ייהרסו ולא יהיו יותר.

זה ידרוש עבודה ומאמץ כדי לסלק את כל הגורמים הזרים שנכנסו אלינו פנימה ולהוציא אותם מחיינו, אבל זה אפשרי ומעשי. די להסתכל על הכמות האדירה של משפחות בעלי התשובה שעברו את הדרך והגיעו ליעד והחזירו את החיים שלהם לדרך השם. הם לא התנתקו מהגוף והנפש הבהמית, שמלוים אותם לתמיד כי לכך הם נועדו וכי הם חלק מהמשימה - אבל בהחלט כן התנתקו מאורח החיים הגויי. ושינוי כזה, כל אחד מאיתנו יכול לעשות בנוגע להתמכרויות ולדברים הרעים שכרגע נראים לו כמאיימים 'בלוע' אותו.

הדרך אל היעד

לסיכום:

כאשר יהודי מתבונן במצב בו הוא נמצא, אשר נוסף לכך שנשמתו מכוסה ב"פרוכת המסך" וכן ב"בגד" (גוף, נפש הבהמית ויצר הרע),

הנה בנוסף לכך הרי (לא בדקות, כי אם כפשוטו, השם ישמרנו) הוא בלוע (על ידי ההוספה של עור התחש"ץ), הוא נמצא בגלות "בין עמים שעובדין עבודה זרה" - הרי הוא יכול ליפול בייאוש.

יב. להעיר מתוך שמות (תנב, ב) שעור תחש הוא בח' נוגה דעשי' שרובו רע.

איך מתמודדים עם שכנים רעים?

"אוי לרשע, אוי לשכנו" – אנו לומדים בפרשת השבוע, וזו בעיה שרבים מכירים מהחיים. שכנים שמתנהגים בצורה לא נעימה, לעיתים אף תוקפנית, עלולים להקשות על החיים ברמה היומיומית במשך שנים. לקט תשובות קצרות מהרבי בנושא

אפילו בשעה זו ממש שמכחו או מקללו – מתלבש בו כח ה' ורוח פיו יתברך המטיהו ומקימו.

(אגרות קודש, כרך כא, אגרת ח'צט)

בנוגע למה שכותב במכתבו אודות שכנים רעים. הנה על פי רוב [בפעמים רבות] זהו בא מחוסר הכוונה [שלא מתרכזים וחושבים על מה שאומרים] בברכת השחר, כשמתפללים "שתצילנו... ומשכן רע". והעיקר, הרבה פעמים שכנים רעים זו תופעה שסובלים ממנה כשאין משתדלים כראוי בנוגע ל"שכן רע" שבלב האדם – הוא היצר הרע. ובמילא, כשמוסיפים בשני העניינים [בכוונה בברכות השחר ובטיפול ביצר הרע]... רואים הטבה גם בנוגע לשכן רע כפשוטו.

(אגרות קודש, כרך ח, אגרת ב'ת)

כותב אודות הקישויים [קשיים] שיש לו משכנו. והנה בכגון דא [במצבים כאלה] נוהגים לבקש [לאתר] אנשים בעלי השפעה יהודיים פרטי המצב שישפיעו על הנ"ל [השכן], ולמצוא אופן של פשרה ומילתא דשויא לתרווייהו [ופתרון שיהיה טוב עבור שניהם]. ולמרות שנראה לו שאין סיכוי ליישב את הסכסוך בינו לבין שכנו, הרי סוף סוף, כל בן אדם מקבל השפעה כשמוצאים את הפתרון המתאים בעניין פלוני ובמצב פלוני [לנושא המסוים במצב המסוים].

ובנוסף לכך, הנה, כיוון שכותב במכתבו אשר מבאר הוא לעצמו את העניין האמור של הסכסוך עם השכן שהוא נקלע לכך משמים כדי לזכך את נשמתו – מזה גם כן מובן... שכל מה שיוסיף הוא בתורה ומצוותיה יתוסף בברכות השם יתברך במצטרך לו, אשר גם ענין האמור הוא בכלל זה.

(אגרות קודש, כרך יד, אגרת ה'קסד)

במכתבך אתה כותב אשר לפעמים השכנים מעיקים לו [לך] בדיבורם, ושואל מה לעשות בזה.

הנה, פשוט [מובן מאליו] שלא ישים לב לזה כלל. ובמקום להיכנס לעימותים עם השכנים, חזק יהיה באמונת כל עם ישראל, וכל אחד מאיתנו נמצא בכלל זה, והיא האמונה אשר בורא עולם ומנהיגו משגיח על כל אחד בהשגחה פרטית – ובהיות שהבורא הוא עצם הטוב [הטוב המושלם], הנה מכך מתחייב שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד [כל מה שה' עושה – לטובה הוא עושה]. ולכן, מה כבר יעשה לו אדם, כשבורא העולם ניצב עליו ומגן עליו?

(אגרות קודש, כרך יג, אגרת ד'תעה)

במה שכותב אודות האי נעימות הנגרמת על ידי השכנה שלהם שמציקה להם ועושה פרובוקציות מכוונות נגדם, תשובתי היא שעליו להתעלם מכך. משום שרואים במוחש בעניינים כמו אלו, שכאשר האדם הרוצה לגרום עוגמת נפש רואה שאין שמים לב לדבריו ולפעולותיו, נתמעט אצלו החשק להמשיך בזה, עד שעובר כליל.

וכדי להקל על עצמו את אי התגובה על פעולות המיצר [האדם שמציק], יש להתבונן בתוכן אגרת הקדש לרבנו הזקן סימן כה, שם מוסבר מדוע אין ליהודי לכעוס על עוול שנעשה לו ו"כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה": לפי שבעת כעסו נסתלקה ממנו האמונה, כי אילו היה מאמין שמאת ה' היתה זאת לו – לא היה בכעס כלל. ואף שכן אדם שהוא בעל בחירה מקללו או מכהו או מזיק ממונו ומתחייב בדיני אדם ובדיני שמים על רוע בחירתו, אף על פי כן, על הניצק כבר נגזר מן השמים, והרבה שלוחים למקום. ולא עוד, אלא

יופי של צדיק

רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון בן יוחאי אומר: הנוי, והפח, והעשר, והכבוד, והחכמה, והזקנה, והשיבה, והבנים, נאה לצדיקים ונאה לעולם. שנאמר: עטרת תפארת שיבה, בדרך צדקה תמצא. ואומר: תפארת בחורים כחם, והדר זקנים שיבה. ואומר: עטרת זקנים בני בנים, ותפארת בנים אבותם. ואומר: וחסרה הלכנה ובושה החמה, כי מלך ה' צבאות בחר ציון ויירושלים, ונגד זקניו כבוד. רבי שמעון בן מנסיא אומר: אלו שבע מדות שמנו חכמים לצדיקים, כלם נתקיימו ברבי ובבניו. (משנה ח)

"נוי" אינו מעלה ושלמות באדם כלפי עצמו, כי יופי מבטא שלמות בעיקר כלפי אנשים אחרים שמבחינים בכך ומתרשמים מתכונה זו. לכן צריך להשתדל להיות נאה, כי בכך מקיימים את ההוראה "שיהא שם שמיים מתאהב על ידך". היופי מאפשר להשפיע לטובה על הזולת, כי הרי טבע העולם הוא שנוי מושך את לב הבריות, ודבריו של אדם נאה מתקבלים יותר.

לכן מפרט התנא בין התכונות ש"נאה לצדיקים ונאה לעולם" את "הבנים". כי ההשפעה האמיתית של הצדיק בעולם מתבטאת בכך שנמשכים אליו תלמידים, שהם כמו בנים, וממשיכים את דרכו.

(מהתוועדות שבת פרשת במדבר תש"מ)

עיר של חכמים וסופרים או עיר של תיקון עולם?

אמר רבי יוסי בן קסמיא: פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגע בי אדם אחד, ונתן לי שלום והחזירתי לו שלום. אמר לי: רבי, מאיזה מקום אתה? אמרתי לו: מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים אני. אמר לי: רבי, רצונך שתדור עמנו במקומנו, ואני אתן לך אלף אלפים דגרי זהב ואבנים טובות ומרגליות? אמרתי לו: אם אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם, איני דר אלא במקום תורה. (משנה ט)

מדוע לא הקדים רבי יוסי לשאול לשלמו של האדם שפגש בו, כפי שלמדנו בפרק ד משנה טו - "הווי מקדים בשלום כל אדם"? ולמה לפני שאותו אדם הציע לרבי יוסי משרה בעיר שלו, הוא הקדים ושאל אותו "מאיזה מקום אתה?"

ההסבר:

רבי יוסי היה משנן דברי תורה כל הזמן, גם בעת הילוכו בדרך, ומכיוון שהיה טרוד בלימודו לא הבחין באדם שבא מולו. לכן, רק אחרי שאותו אדם שאל בשלמו, השיב לו רבי יוסי שלום.

מכך שגם בדרך עסק רבי יוסי בתורה, הבין האיש שתלמיד חכם הוא וראוי הוא להיות רב ומנהיג, והחליט להזמין לעירו לשמש לאנשי העיר כרב ומורה דרך. אך לפני שהציע לו את המשרה, הקדים ושאל "מאיזה מקום אתה?" - כלומר: האם אנשי עירך זקוקים לך אצלם, או שבעירך נמצאים חכמים אחרים הראויים למלא את מקומך. כשהשיב רבי יוסי שהוא "מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים", אז הציע לו האיש לבוא לגור "עמנו במקומנו".

אחר כך הוסיף האיש והבטיח לרבי יוסי שיפרנסו אותו בכבוד ובהרחבה, כך שיהיה פנוי להתעסק בהדרכת אנשי העיר. הוא הבטיח לו "אלף אלפים" דגרי זהב ואבנים טובות ומרגליות, הרבה יותר ממה שרבי יוסי נזקק לו לצורך קיומו, ובכך ביקש לרמוז לו שבעיר שלהם יש כר נרחב לעבוד בתיקון וזיכון הגשמיים, ובכך יש יתרון על פני המגורים בעיר רוחנית יותר שהיא "עיר גדולה של חכמים ושל סופרים".

על זה השיב לו רבי יוסי שאין רצונו בכך, כי עבודת ה' שלו מתמקדת בלימוד התורה דווקא. "אם אתה נותן לי כל כסף וזהב שבעולם, איני דר אלא במקום תורה" - הדגיש רבי יוסי, כלומר שלמרות שבעבודה של תיקון העולם תהיה לו שלמות מיוחדת שלא יוכל להשיג בעיר החכמים והסופרים, הייעוד האיש שלו הוא לימוד התורה, לחיות "במקום תורה".

(ביאורים לפרקי אבות, עמוד 364)

היסרון וזיכרון // מאמר "ויאמר... מחר חודש" – ספר המאמרים תשל"ב

מדוע נקבע סדר הבריאה באופן כזה שדווקא חיסרון הדבר מזכיר על מציאותו? מדוע
"הים ראה וינוס" ו"ההרים רקדו", ורק ה"מדבר" הכיל את הגילוי האלוהי? – העבודה
המיוחדת של ערב ראש חודש סיוון וההכנה לקבלת התורה

— א —

מדוע דווקא החיסרון גורם לזיכרון?

"ויאמר לו יהונתן מחר חדש, ונפקדת כי יפקד
מושבך".¹

וידוע הדיק בזה, דלכאורה, "ונפקדת" ו"יפקד"
הם שני ענינים הפכיים. כי, "ונפקדת" הוא מלשון
זכרון, ו"יפקד" הוא לשון חסרון.

אך הא בזה תליא [הדברים תלויים זה בזה],
דעלית הזכרון שיך רק על דבר החסר. וכהפירוש
הפשוט בכתוב, שעל ידי זה שיחסר מושבו של
דוד, יזכרנו שאול.

וכפי שרואים במוחש, שדבר שנמצא במקומו,
אפשר שישמנו לב עליו ואפשר גם שלא ישמנו
לב עליו כלל. אך כאשר הדבר נחסר ממקומו, אזי
שמים לב ונזכרים אודות מציאותו.

ולהעיר שענין זה דורש באור, למה הטבע סדר
הבריאה באופן שדווקא חסרון הדבר מזכיר אודות
מציאותו, דלכאורה אדרבה, שכאשר הדבר נמצא,
אזי נקרת ונראית אמיתית מציאותו, מה שאין כן
בחסרון והעדר מציאותו?

— ב —

כדי לאפשר גילוי נעלה נדרש ביטול

ונקדת באור בזה, שכדי שיוכל להיות גלוי
אור עליון יותר, הרי זה דווקא על ידי הקדמת ענין
הביטול.

וכמו במדרגת ה'חכמה', שבה נמשך ומתגלה
בחינה שלמעלה מסדר השתלשלות, מצד הביטול
שבה;

וכן הוא בענין ד"מחר חדש", דכיון שבראש
חדש נעשה מולד הלכנה מחדש - וענינו
בספירות, שספירת המלכות ("סיהרא" [לכנה])

מקבלת מהבחינה שלמעלה ממנה, לכן יש צריך
בהקדמת ענין הביטול, "יפקד מושבך". ודגמתי
בלכנה כפשוטה, שמסתתרת ונעלמת לגמרי.

וכן הוא גם בפשטות ספור ההפטרות בנוגע
לדוד, שהיה ענין הביטול ד"יפקד מקום דוד"
באופן של העדר ההתפשטות וההתנשאות לגמרי,
ועד לאפן שנגע בעצם קיום מציאותו, שהצריך
לברך כו', ובגלל זה היה גם ענין הבכיה כו', ודווקא
על ידי זה נעשה אחר כך ענין המלוכה באופן של
התפשטות והתנשאות כו', "עד דוד הגדיל".

— ג —

בערב ראש חודש נדרש יותר ביטול

והענין בזה, דהנה, ענין הביטול צריך להיות
בכללות העבודה בכל יום.

שהוא שהתחלת היום היא באמירת "מודה אני
לפניך" כו', וכן בתפלה אומרים "מודים אנחנו לך,
שאתה הוא הנו' אלוקינו". שהודאה זו היא ענין
הביטול, כמו "מודים חכמים לרבי מאיר".²

וכן הוא בלמוד התורה, שצריך להיות הקדמת
ענין הביטול, וכמאמר רז"ל³ שתלמיד היושב לפני
רבו צריכים להיות שפותיו נוטפות מר כו',
וצריך להיות טרוד למבלע כו' [לבלע' - לקבל];
והינו, שגם לאחר ששכר למד אצל רבו כמה וכמה
שנים, וגם במסקתא זו, הנה כדי ללמד ענין חדש
צריך להיות הקדמת הביטול.

וככל שייגדל יותר הגלוי החדש, צריך להיות
ביטול גדול ועמק יותר. שהינו מה שמצינו ברכי
זירא שיתב מאה (או ארבעים) תעניתא דלשתכח
גמרא בבבליאה מניה⁴ [= התענה מאה (או ארבעים)
תעניות, שישכח ממנו התלמוד הבבלי] כדי
שיוכל ללמד תלמוד ירושלמי;

כי, כדי לעבר מאפן הלמוד דבבלי, שעל זה

2. בבא קמא כט, א.

3. ראה שבת ל, ב.

4. בבא מציעא פה, א.

1. שמואל-א, כ, יח. הפטרת שבת זו.

זו העיר טובה לי מכל המדינות, בו אני בונה פנסיה [אכסניא] ודר בתוכו, התחילו שמחים שהקב"ה דר בתוכו, שנאמר "יששום מדבר וציה"¹³.

והענין בזה, דהנה, "ים" הוא בחינת המלכות כפי שנעשית מקור להתהוות יש ודבר נפרד [עולמות בריאה-יצירה-עשיה שנמשכים ממנה]. והינו, דפשים שהים מכסה על מה שבתוכו, כך לא נפר בעולם כח הפועל בנפעל כו'.

ולכן "הים ראה וינס", שברח מלפני הקב"ה. הינו, שכשראה גלוי אור אין סוף דקמיה כולא כלא חשיב ממש [לפניו נחשב הכל 'כלא ממש'], לא היה יכול 'לעמד' ולקבל בטול זה, שהרי עקר בחינתו הוא להיות יש ודבר נפרד.

וכן ה"הרים", שהוא ענין המדות, שהם באפן של ישות והגבהה, ולכן גם הם "רקדו" וברחו, שלא היו יכולים לקבל המשכה ובטול זה.

וזהו המעלה ד"מדבר חרבה" דוקא, שדוקא בו נתנה התורה, שהוא ענין תכלית הבטול, שדוקא על ידי זה יהיה אחר כך בגין (ויחוד) חדש ביתר שאת כו'.

ה -

ההכנה לקבלת התורה - מתוך ביטול

וכל זה מדגש במיוחד (בערב) ראש חדש סיון, עליו נאמר¹⁴ "בחודש השלישי... ביום הזה באו מדבר סיני".

וכיון שבשביל קבלת התורה יש צורך בהקדמת ענין הבטול, במכל שכן מהבטול הדרוש ללמוד התורה (כנ"ל), ועל אחת כמה וכמה בנוגע לכללות הענין דמתן תורה, שהצורך להיות הבטול ד'הקדמת נעשה לנשמע', ודוקא על ידי זה נעשו כלים להגלוי דמתן תורה באפן ד"אנא נפשי כתבית יתבית" [אני את עצמי 'הכתבתי' ונתתי", בתוך התורה], הנה בראש חדש סיון נעשו ישראל מוכנים ועומדים לקבל בחינת בטול זה, והיה אז מולד הלבנה, לאחר ביטול הלבנה בערב ראש חדש.

וזהו גם מה שבראש חדש סיון היה הענין ד"ויחן שם ישראל נגד ה'הר"¹⁵, "ויחן" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד", שזהו ענין הבטול, שעל ידו נעשו מוכנים לקבלת התורה.

נאמר "במחשפים הושיבני"⁵, להיותו באפן של 'אור חוזר' [הבנה הבאה דוקא מתוך ההעלם והקשיות], ללמוד דירושלמי, שעל זה נאמר "וזהב הארץ ההיא טוב", "אין תורה כתורת ארץ ישראל"⁶, להיותו באפן ד'אור ישר', צריך להיות בטול בתכלית כו'.

ומזה מובן גם שנוסף לענין הבטול כפי שהוא בהתחלת כל יום, יש זמנים מיוחדים שבהם צריך להיות בטול גדול יותר. כדי להגיע לגלוי בעלה יותר, וכמו בערב שבת כו', ועוד יותר בערב ראש חדש.

ד -

על ידי "מדבר" באים ל"אוהל מועד"

יש לקשר ענין זה עם מה שכתוב בפרשת השבוע⁷ "וידבר גו' במדבר סיני באהל מועד".

דהנה, "מדבר (סיני)" מורה על תכלית הבטול של האדם, שנעשה על ידי זה שמתבונן במעמדו ומצבו, בעניני המחשבה דבור ומעשה שלו, ונרגש אצלו שהוא בבחינת "מדבר" - "אשר לא ישב אדם (העליון) שם"⁸.

ועל ידי בטול זה, הרי הוא מגיע לבחינת "אהל מועד", ש"מועד" הוא מלשון "ונועדתי (לה) שם"⁹, אותיות 'ונודעתי', שהוא לשון התקשרות והתחברות, דהינו המשכת יחוד אין-סוף ברוך-הוא למטה כו', על ידי התורה.

דווקא ה"מדבר" הוא 'כלי' לגילוי, ולא ה"ים" וה"הרים"

ועל פי זה יש לפרש מאמר המדרש רבה¹⁰ על פסוק¹¹ "ישאו מדבר וערו וגו'": "משל לנשיא שנכנס למדינה וראו אותו בני המדינה וברחו, נכנס לשניה וברחו מלפניו, נכנס לעיר חרבה וקדמו אותו והיו מקלסין אותו. אמר הנשיא זו העיר טובה לי מכל המדינות, כאן אני בונה כס נאה, כאן אני דר;

כך כשבא הקב"ה לים, ברח מלפניו, שנאמר¹² "הים ראה וינס", וכן "ההרים רקדו כאלים". בא במדבר חרבה, קדמה אותו וקלסה אותו כו'. אמר

5. איכה ג. ו. סנהדרין כד, א.

6. בראשית רבה פרשה טז, ד.

7. במדבר א, א.

8. ירמיה ב, ו.

9. תרומה כה, כב.

10. במדבר רבה פרשה א, ב.

11. ישעיה מב, יא.

12. תהלים קיד, ג-ד.

13. ישעיה לה, א.

14. יתרו יט, א.

15. יתרו שם, ב. ובפירוש רש"י.

התוועדות משפחתית
לשולחן שבת

שולחן שבת חסידי

הכנה משפחתית

**מדוע לא הגיב הרבי ליהודי שביקש דולר נוסף
"עבור המשפחה"? היכן רואים בפרשה ובסיפור
מתן תורה ש"משפחה" היא ערך יסוד בעם ישראל?
ולמה ה"אחדות" מתחילה קודם כל בתוך הבית?**

"עבור המשפחה"

הרבי, העניק לו הרבי דולר אחד עבורו ודולר נוסף עבור משפחתו. האח השני, שהלך מיד בעקבותיו, קיבל גם הוא דולר אחד. אלא שהוא ביקש לנסות את מזלו ושאל את הרבי: "ועבור המשפחה?", כביכול גם לו יש משפחה משלו... הרבי לא ענה לו, התעלם מהשאלה וכבר הפנה את מבטו אל הבא בתור.

האחים נרעשו מהגילוי המוחשי של רוח הקודש. מה שעורר בהם התרגשות עצומה שהובילה להתחזקות בשמירת התורה והמצוות.

מספר הרב יוסף יצחק כץ:

בתקופת היותי בחור, נהגתי לבקר בקביעות אצל שני אחים בעלי עסק במנהטן. הייתי מניח עימם תפילין, משוחח עימם ומשתדל לקרבם בדרכי נועם לעולם התורה והמצוות. אחד האחים היה נשוי ובעל משפחה, ואילו השני היה רווק.

באחת הפעמים, הצעתי להם להצטרף אליי למעמד "חלוקת הדולרים" המפורסם, כדי לזכות בברכת הרבי. ואכן, ביום ראשון אחד הם הגיעו, ונעמדנו יחד בתור - הם לפני ואני מיד אחריהם. כאשר ניגש האח הראשון, בעל המשפחה, אל

פסיפס מרתק

הרוחנית של בני הבית; האם, המביאה עימה תכונות מבורכות וייחודיות שחנן אותה בהן הבורא, ותפקידים השמורים רק לבינתה ולכוחה המיוחד; והילדים, המוסיפים לבית את התמימות, החיות וההתפעלות המיוחדים להם. כל אחד מהם הוא עולם ומלואו, טיפוס שונה מחברו.

הפלא הגדול מתרחש כאשר כל הגוונים הללו מתמזגים לכדי "משפחה" אחת. זוהי יכולת מיוחדת להתחבר יחד, למרות השוני, ולהוביל מטרה משותפת. כל אחד תורם את חלקו הייחודי כדי להבטיח שהבית יתנהל ויתקיים על הצד הטוב ביותר.

המושג "משפחה" נתפס בעינינו לעיתים כדבר מובן מאלי, כחלק טבעי מנוף חיינו; אך האמת היא שאין זה כך כלל וכלל.

אנו חיים בעידן שבו הרוח הנושבת בחוץ היא זרה ושונה. המחשבה המודרנית דוחפת את האדם להתמקד בעצמו, לבחון כל דבר דרך שאלות של רווח אישי: "מה יוצא לי מזה?" ו"מה כדאי עבורי?". במציאות כזו, עצם העובדה שבתוך בית אחד חוברים יחד אנשים שונים, בעלי אופי מגוון ורצונות נפרדים, היא דבר מופלא וראוי לציון.

כאשר מתבוננים במבנה המשפחתי, רואים פסיפס מרתק: אב המשפחה, על אופיו הייחודי ושאיופתיו, הנושא בעול הפרנסה והדרכתם

"על משפחותם"

המניין עצמו נערך דווקא לפי חלוקה למשפחות: "וַיִּתֵּן יְיָ לְדָוִד עַל מִשְׁפַּחְתּוֹ לְבֵית אֲבֹתָם." זוהי עדות ברורה לכך שעם ישראל מושתת

בפרשת השבוע אנו קוראים על מניינם של בני ישראל. למרות שמטרת המפקד הייתה לדעת את המספר הכולל של העם, לפי החלוקה לשבטים,

ומיוסד על ערך המשפחה. המניין, שמדגיש את חשיבותם וחביבותם של ישראל לפני המקום, נעשה דווקא מתוך חלוקה למשפחות; שכן ה"משפחה" היא אבן יסוד בחיי עם ישראל.

יתרה מכך, גם ברגעים הנשגבים של ההכנה למתן תורה, פונה הקב"ה למשה רבינו בהנחיה מפורשת: "כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְתֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל". חז"ל מלמדים אותנו כי "בית יעקב" אלו הנשים, והן הוקדמו בפסוק אף לפני "בני ישראל"

ההכנה המתאימה

- אלו הגברים. הסיבה שהנשים זכו לכינוי "בית יעקב" נעוצה בהיותן "עקרת הבית" - עיקרו של הבית. המשפחה כולה נשענת על האישה; היא זו המנווטת ו"מסנכרנת" בתבונה את הכוחות השונים של בני הבית, ושוזרת אותם יחד למארג משפחתי חי ופועם. כך, שגם במעמד הר סיני, בעת כינונו של עם ישראל, ניתנה הבכורה והחביבות ל"בית יעקב" - לבית ולמשפחה, אותם מייצגת האישה.

זוהי "שלמות" מלשון "להשלים": אני משלים את החסר אצל זולתי ומביא את חוזקותי הייחודיות לטובת צורכי המשפחה כולה.

האחדות הזו, המיוצגת על ידי "בית יעקב", היא ההכנה המדויקת לקראת מתן תורה. שכן זוהי תכליתה של התורה כולה: "לעשות שלום בעולם". התורה ירדה לעולם כדי לגלות שבתוך ריבוי הפרטים והגורמים השונים, קיימת בעצם מציאות אחת מאוחדת. היא מתווה את הדרך לכל פרט ופרט בעולם כיצד לנהוג ולפעול למען מטרה אחת משותפת. כך שעבודת האחדות בתוך ה"בית" פנימה, היא היא ההכנה הראויה והמתאימה ביותר לקבלת התורה מחדש.

היכולת למזג את כל הכוחות השונים לכדי מארג של "משפחה" אחת, על אף השוני המהותי שבין בני הבית, מבטאת באופן מיוחד את כוח האחדות.

אחדות אמיתית נמדדת ביכולת של האדם להתנתק מקו המחשבה השולט בעולם - זה המציב את ה"אני" במרכז - ולהתחיל לפעול למען התועלת הכללית של הכלל. כאשר בני הבית מאוחדים סביב מטרה משותפת, הם הופכים מגורמים נפרדים למציאות אחת איתנה.

כפי שאומר הפתגם הידוע: "אחדות אינה אחידות". אנו לא נדרשים להיות דומים זה לזה; אדרבה, דווקא כאשר כל אחד תורם את חלקו הייחודי והמותאם לו, נוצרת שלמות אמיתית.

"נושמים" אחדות

כאשר בתוך הבית "נושמים" אחדות; כאשר האווירה, ובוודאי המעשים היומיומיים, ספוגים ברוח של אהבת ואחדות ישראל - הדבר נטבע בנפשם של בני הבית. מי שגדל בבית שבו האחדות היא דרך חיים, יוצא אל העולם כשהוא נושא עמו את היכולת להתנהג באותו האופן גם בחוץ.

זוהי השליחות ומטרת החיים של עם ישראל ושל כל משפחה יהודית: להפוך את ה"ואהבת לרעך כמוך" למציאות חיה. ואם כך הצטוונו כלפי "רעך" הרחוק, על אחת כמה וכמה שזוהי חובתנו לנהוג כך כלפי הקרובים לנו ביותר, בתוך ה"משפחה".

התורה מספרת כי בראש חודש סיוון, כאשר ניצבו בני ישראל למרגלות ההר, נאמר: "וַיִּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר". "ויחן" בלשון יחיד - "כאיש אחד בלב אחד". האחדות המופלאה ששררה אז, היא שהובילה לכך שאמר הקב"ה: "הגיעה השעה שאתן להם את תורת".

אולם, מתברר שההכנה לאותה אחדות כללית, מתחילה דווקא בתוך התא המשפחתי. בעולם שלעיתים נראה חצוי ומפורד, שבו הרוח הנושבת מעודדת ניצול אינטרסנטי וחוסר קשב לזולת, היכולת לחיות באחדות אמיתית היא אומנות שנרכשת בבית.

(מבוסס על שיחת כ"ח אייר תשל"א ושיחת ראש חודש סיוון תשמ"ו)

הפטרה וברכת החודש

- קוראים את הפטרת "מחר חודש". אם קרא בטעות הפטרה אחרת, קורא אחריה את הפטרת "מחר חודש", ואם נזכר אחר הברכות - קורא אותה בלי ברכה¹¹.
- לידיעת הציבור, לפני ברכת החודש מכריזים את מועד מולד הירח¹²: היום, שבת קודש, בשעה 18:02 ו-15 חלקים.
- החזן בברכת החודש (זה לא מוכרח להיות החזן של שחרית או של מוסף) אומר את הברכה בעמידה, וגם הציבור עומד¹³.
- החזן לוקח את ספר התורה ומחזיק אותו בידו באמירת ברכת החודש¹⁴.
- בברכת החודש אומרים: "ראש חודש סיון ביום הראשון הבא עלינו לטובה".
- אומרים "אב הרחמים"¹⁵.
- היום אומרים גם את שיעור התהלים של יום ל בחודש¹⁶.

התועדות

- אחרי התפילה עורכים התועדות בבית הכנסת¹⁷, באופן כזה שאחר כך יאכלו סעודת שבת בבית וימשיכו את ההתועדות עם בני הבית¹⁸. כדאי שגם הנשים והבנות יערכו התועדות בשבת או במוצאי שבת¹⁹.
- בשעות אחר הצהריים בעלות המנחה יתאספו בכל מקום רבים מישראל, אנשים לחוד ונשים לחוד כמובן, להתועדות רעים בה ידובר אודות אהבת ואחדות ישראל באופן מיוחד, ומתוך סעודה ש"גדולה לגימה שמקרבת"²⁰.

תפילת מנחה

- בתפילת מנחה לא אומרים "צדקתך".
- לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק ו בפרקי אבות.
- במשנה י מצוטטים חלקי פסוקים, ויש לשים

יום שישי

כח אייר

- בערב ראש חודש יש להוסיף בלימוד תורה, בתפילה ובנתינת צדקה¹, וכן מחלקים לצדקה את מה שהצטבר בקופות הצדקה במהלך החודש². בקביעות כזו שערב ראש חודש חל בשבת, נתינת הצדקה היא בערב שבת³.

שבת קודש פרשת במדבר

כט אייר, שבת מברכים וערב ראש חודש סיון

תהלים

- בבוקר לפני התפילה אומרים את כל התהלים בציבור⁴. נוהגים לומר את התהלים לבושים בחליפה וכובע וחגורים באבנט⁵.
- אחרי אמירת כל התהלים, מי שאין לו הורים יאמר קדיש יתום. אם נוכח במניין אדם בעל יארציט או בשנת אבל, רחמנא ליצלן, יאמר קדיש יתום אחרי אמירת כל ספר בתהלים⁶.
- לא אומרים את הפסוקים המופיעים בפתיחת ספר התהלים ("לכו נרננה...") ובסיומו ("מי יתן...")⁷. הרבי לא נהג לומר את ה"יהי רצון" לאחר כל ספר בתהלים. אך אומר הקדיש אומר אותו כהקדמה לקדיש.
- אין להפסיד תפילה בציבור לצורך סיום אמירת התהלים⁸. ומי שלא הספיק לסיים את כל התהלים, ישלים זאת בהקדם, ולכל המאוחר ביום ראשון למחרת⁹.
- אחרי אמירת התהלים לומדים בציבור במשך כשעה מאמר חסידות שיהיה מובן לכולם, ואחר כך מתפללים¹⁰.

1. התועדות תשמ"ו ח"ג ס"ע 593.

2. ספר-המנהגים עמ' 77.

3. ע"פ אג"ק ח"ד עמ' שכד.

4. אג"ק אדמו"ר מהרי"צ ח"ג עמ' תל.

5. כך נהג הרבי וכל הציבור עימו.

6. אג"ק של הרבי כרך י' עמ' דש. ס' המנהגים עמ' 30 ועמ' 55.

7. שערי הל' ומנהג ח"ה ס' יג.

8. קובץ רז"ש עמ' 30.

9. 'היכל מנחם' ח"ג עמ' רסו.

10. אג"ק ח"ד עמ' תכג, קובץ מכתבים שבס"ס תהלים 'אהל יוסף יצחק'

עמ' 192, לוח ה'יום יום' כסלו וספר המנהגים עמ' 30.

11. לוח כולל-חב"ד (ש"פ מקץ).

12. סידור אדמו"ר, ליקוטי מהר"ח (בראש ח"ג, בהשמטות לח"ב פחב), ושערי-רחמים על השערי-אפרים שער י ס"ק מז.

13. מג"א ס' תיז ס"ק א. שערי-רחמים שם ס"ק מג.

14. קצות השולחן ס' פג בדה"ש ס"ק י, משערי אפרים שם ס"ל.

15. סידור אדמו"ר.

16. ספר המנהגים עמ' 19.

17. היום-יום, ל' בניסן.

18. אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו כרך י עמ' ג.

19. ספר המנהגים עמ' 30. לקוטי-שיחות, כרך טז, עמ' 523.

20. 'התועדות' תשמ"ו ח"ג עמ' 3.

לב שאין לבטא את שם ה' כפי שהוא²¹.

ליל ראש חודש

- בתפילת ערבית, וכן בכל התפילות בראש חודש, מי שהוא בשנת אבל, רחמנא ליצלקן, לא עומד חזן²².
- לא מכריזים "יעלה ויבוא" לפני שמונה עשרה בערבית ולא בשחרית מחר, אלא מזכירים לציבור בדפיקה על השולחן וכדומה²³.
- מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת ערבית, אינו חוזר ומתפלל.
- בתפילת ערבית היום, לא אומרים "ויהי נועם"²⁴.
- מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בברכת המזון - מהערב ועד מחר (בשקיעה²⁵) - אם נזכר אחרי שאמר את שם השם בברכת "בונה ברחמי ירושלים", אומר אחרי סיום ברכת "בונה ברחמי": "ברוך... שנתן ראשי חודשים לעמו ישראל לזיכרון". ואם נזכר אחרי שכבר התחיל לומר "ברוך" של הברכה הבאה, ממשיך את ברכת המזון ולא חוזר²⁶.

מנהגי ראש חודש

- לא קוצצים ציפורניים בראש חודש²⁷.
- הנשים נוהגות לא לעשות מלאכות מסוימות בראש חודש, כמו תפירה²⁸ וגיהוץ של בגדים שלא צריך לאותו יום²⁹ - בכל מקום לפי מנהגן³⁰.
- נוהגים להוסיף מאכל מיוחד בארוחה לכבוד ראש חודש³¹.
- בראש חודש יש להתאסף יחד בכל קהילה ובית כנסת, לערוך התוועדות ובה יאמרו "לחיים" ויברכו איש את רעהו בכל הברכות הטובות, ידברו דברי תורה ויקבלו יחד החלטות טובות בענייני תורה ומצוות³².

- מנהג עתיק ללמוד בכל ראש חודש פסוק אחד עם פירוש רש"י ופירושים נוספים מפרק התהלים האישי המתאים לגיל (לדוגמה, מי שהוא בן שלוש עשרה - פרק יד). אם יש בפרק יותר משנים עשר פסוקים (ובשנה מעוברת, אם יש יותר משלושה עשר), מחלקים את הפרק ולומדים בכל ראש חודש מספר פסוקים כך שבמהלך השנה ילמדו את הפרק כולו. ואם יש פחות פסוקים, חוזרים ולומדים שוב את הפרק³³.

יום ראשון

א סיוון, ראש חודש

שחרית

- יש להשתדל במיוחד להתפלל שחרית במניין, כדי לומר הלל עם הציבור³⁴. ומי שמאחר לתפילה בציבור, לא יאמר את ההלל עם הציבור אלא לפי סדר התפילה³⁵.
- באמירת ההלל, גם היחיד מברך בעצמו את ברכות ההלל ("לקרוא את ההלל" ו"מלך מהולל בתשבחות"). ובתפילה בציבור, יזדרז לברך בחשאי קודם ברכת החזן³⁶.
- אם שומע באמצע אמירת הלל של ראש חודש, קדיש וכדומה, ההיתר להפסיק ולענות הוא רק לאותם דברים שמותר להפסיק עבורם באמצע ברכות קריאת שמע³⁷.
- אחרי אמירת "אשרי" "ובא לציון" והחזרת ספר התורה לארון הקודש, חולצים את התפילין של רש"י ומניחים תפילין של רבינו תם. קוראים בהן קריאת שמע, פרשות "קדש" "והיה כי יביאך" ושש זכירות (ואת השיעורים היומיים לומדים אחרי סיום כל התפילה)³⁸. אחר כך חולצים את התפילין ומתפללים מוסף.
- הרבי נהג להתפלל מוסף בלי להלביש בחזרה את הזרוע בשרוול אחרי חליצת התפילין.
- החזן לא מסיים "ובא לציון" בקול רם. מכיוון שיש הפסקה ארוכה בין הכנסת ספר התורה לארון הקודש לבין אמירת חצי קדיש שלפני מוסף, החזן צריך לומר מזמור תהלים כלשהו

21. בשם הרבי, ראה 'התקשרות' גיליון רעח עמ' 17 וגיליון תטז עמ' 14 הערה 5.

22. ספר-המנהגים עמ' 8, 36.

23. שם, וס' 'דיני מנהגי ראש-חודש - חב"ד' פ"ז הערה 4.

24. לוח כולל חב"ד.

25. קצות-השולחן סי' מז ס"ד ע"פ סידור אדמו"ר.

26. שו"ע אדמו"ר סי' קפח ס"י. סידור אדמו"ר.

27. קצות-השולחן סי' עג בבדי-השולחן ס"ק ד, צוואת ריה"ח אות מח.

28. רואה בס' מנהגי ר"ח-חב"ד פ"א הע' 2, ובס' קיצור הלכות משו"ע אדמו"ר ב'מילואים' לס' רס-רסב (עמ' נד).

29. 'תורת מנחם - התוועדות' תשד"מ ח"ב עמ' 948.

30. שערי-תשובה ס"ק ג. כף-החיים ס"ק ללב.

31. שו"ע ורמ"א סי' תיו ס"א.

32. ראה שו"ע או"ח סי' תיש וכו'-החיים שם ס"ק ד.

33. היום-יום, ל' יסין. 'התוועדות' תש"נ ח"ג עמ' 383.

33. ספר המנהגים עמ' 36.

34. רמ"א תכב. שו"ע אדמו"ר תפחג.

35. המזכיר הרה"ח ר"ל גרונר בשם הרבי בשם אדמו"ר מהור"צ בשם אדמו"ר מהורש"ב. וראה כף-החיים סי' תכב ס"ק לח.

36. ספר-המנהגים עמ' 36. שיחות-קדוש תשמ"א ח"ד ס"ע 322.

37. 'התקשרות' גיליון תמא. וש"נ.

38. ספר-המנהגים עמ' 36.

תש"י

התקיימה התוועדות ב-770 לרגל הדפסת הספר "שדי חמד", שהרבי הוציא לאור בעריכה מחודשת.

ג סיוון

תקפ"ט

אדמו"ר הצמח צדק מקבל את נשיאות חב"ד באמירת מאמר החסידות "על שלושה דברים העולם עומד", כשהוא לבוש בגדי לבן אותם קיבל בירושה מאדמו"ר הזקן.

בתקופת נשיאותו של הצמח צדק התווספו לחסידות חב"ד מאות אלפי חסידים, רובם מרוסיה וחלק גדול נוסף מאוקראינה.

ד סיוון

תשל"ד

הרבי הכריז על "מבצע בית מלא ספרים - יבנה וחכמיה".

כט אייר

תש"י

הרבי עורך התוועדות מיוחדת לרגל סיום תשלום המשכנתא על רכישת בניין 770. מי שתרם לפירעון האחרון של ההלוואה היה הרב יוסף רובינסון.

תש"מ

הרבי הכריז על מבצע הבאת ילדים לקריאת עשרת הדיברות בחג השבועות. הרבי גם הורה לערוך כינוסי ילדים לפני חג השבועות, במיוחד ליד הכותל המערבי, מערת המכפלה וקבר רחל.

א סיוון

תרל"ו

נפטרה הרבנית דבורה לאה, בתו של אדמו"ר האמצעי, אשתו של הרב הצדיק רבי יעקב ישראל מצ'רקס שהסתלק מספר חודשים אחריה.

<<< המשך מהעמוד הקודם

לפני אמירת הקדיש³⁹, ולפחות את סיומו לומר בקול⁴⁰.

יום שני ב סיוון

- מהיום ועד יב סיוון לא אומרים תחנון⁴¹.
- מהיום עד אחרי חג השבועות אין לקיים יום תענית. אך חתן ביום חופתו יכול לצום⁴².

הכנות למתן תורה

- ההכנה העיקרית למתן תורה היא על ידי לימוד תורה, ובמיוחד בהלכות החג ובענייני מתן תורה בנגלה ובחסידות⁴³. וכן על ידי הוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל⁴⁴.
- יש לקבל החלטות טובות להוסיף בלימוד

התורה. יש לתת דגש מיוחד על לימוד הלכות פסוקות, ובמיוחד בספר הרמב"ם⁴⁵.

- בימים אלה לקראת חג השבועות יש לארגן כינוסים של גברים, של נשים⁴⁶ ובמיוחד של ילדים, כהכנה למתן תורה⁴⁷.
- בכינוסי הילדים יש להודיע ולפרסם על קריאת התורה בחג השבועות, ולקרוא לכל הילדים לבוא ולשמוע.

יום שלישי ג סיוון

- היום מתחילים "שלושת ימי הגבלה".
- כשהסתפרו בימי הגבלה, קודם ערב חג השבועות (ה' סיוון בבוקר⁴⁸), לא הייתה רוח כ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע נוחה מזה⁴⁹.

45. שם.

46. שם.

47. 'התוועדות' ה'תשמ"ג ח"ג ס"ע 1593. אוצר מנהגי חב"ד עמ' רצא.

48. ע"פ ליקוטי-שיחות חל"צ עמ' 122 הערה 8. קונטרס 'בירורי מנהגים - מועדים' להרב שבתי שי פרידמן, צפת תשס"ו, עמ' 79. ועיי"ש בבירורים שלפני זה.

49. ספר-המנהגים שם, וש"נ.

39. ספר-המאמרים (ליקוט) לכ"ק אדמו"ר מהורש"ב, ח"ב עמ' שטז.

אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"כ עמ' רפג.

40. ע"פ קצות השולחן סי' טז בבדי השולחן סי' ק, ו, ספר המנהגים עמ' 6.

41. לוח כולל-חב"ד. ספר המנהגים עמ' 44.

42. שו"ע אדה"ז סי' תצד ס"כ, מג"א סי' תקעג ס"ק א. לוח כולל-חב"ד.

43. ספר-השיחות ה'תשמ"ח ח"ב עמ' 462.

44. 'התוועדות' ה'תשמ"ח ח"ג עמ' 410.

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק
הכהן ע"ה ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

א וידבר יהוה אל־משה במדבר סיני באהל מועד
באחר לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ
מצרים לאמר: וידבר יהוה אל־משה במדבר סיני באהל
מועד באחר לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ
מצרים לאמר: ומליל י' עם משה במדברא דסיני במשכן
זמנא בחד לזרחא תנינא בשמא תנינא למפקהון מארצא
דמצרים למימר: כ שאו את־ראש כל־עדת בני־ישראל
למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל־זכר
לגלגלתם: שאו את־ראש כל־עדת בני־ישראל
למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל־זכר
לגלגלתם: קבילו ית חשבון כל כנשמת דבני ישראל
לזרעתהון לבית אבדתהון במנזן שמקון כל דכורא
לגלגלתהון: ג מכן עשרים שנה ומעלה כל־יצא צבא
בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן: מכן
עשרים שנה ומעלה כל־יצא צבא בישראל תפקדו אתם
לצבאתם אתה ואהרן: מבר עשרין שנין ולעלא כל נפק
חילא בישראל תמנזן יתהון לחיליהון את ואהרן:
ו ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש לבית־
אבתיו הוא: ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש
לבית־אבתיו הוא: ועמכון יהון גברא גברא לשבטא גבר
ריש לבית אבדתהי הוא: ה ואלה שמות האנשים
אשר יעמדו אתם לראובן אליצור בן־שדיאור: ואלה
שמות האנשים אשר יעמדו אתכם לראובן אליצור
בן־שדיאור: ואלין שמקת גבריא די יקומון עמכון
לראובן אליצור בר שדיאור: ו לשמעון שלמיאל בן
צורישידי: לשמעון שלמיאל בן־צורישידי: לשמעון
שלמיאל בר צורישידי: ו ליהודה נחשון בן־עמינדב:
ליהודה נחשון בן־עמינדב: ליהודה נחשון בר עמינדב:
ח ליששכר נתנאל בן־צוער: ליששכר נתנאל בן־צוער:
ליששכר נתנאל בר צוער: ט לזבולן אליאב בן־חלן:
לזבולן אליאב בן־חלן: לזבולן אליאב בר חלון: י לבני
יוסף לאפרים אלישמע בן־עמיהוד למנשה גמליאל
בן־פרהצור: לבני יוסף לאפרים אלישמע בן־עמיהוד
למנשה גמליאל בן־פרהצור: לבני יוסף לאפרים אלישמע
בר עמיהוד למנשה גמליאל בר פרהצור: יא לבנימין

אבידן בן־גדעני: לבנימין אבידן בן־גדעני: לבנימין אבידן
בר גדעני: יב לידן אחיעזר בן־עמישידי: לידן אחיעזר
בן־עמישידי: לידן אחיעזר בר עמישידי: יג לאשר פנעאל
בן־עכרן: לאשר פנעאל בן־עכרן: לאשר פנעאל בר
עכרן: יד לידן אליסף בן־דעיואל: לידן אליסף בן־דעיואל:
לידן אליסף בר דעיואל: טו לנפתלי אחיער בן־ענין:
לנפתלי אחיער בן־ענין: לנפתלי אחיער בר ענין: טז אלה
כתיב קריאי קרי קרואי העדה נשיאי מנחות אבותם
ראשי אלפי ישראל הם: אלה קרואי העדה נשיאי
מנחות אבותם ראשי אלפי ישראל הם: אלן מערצי
כנשמת רבכבי שבטי אבדתהון רישי אלפיא דישאל
אנין: יז ויקח משה ואהרן את האנשים האלה אשר
נקבו בשמות: ויקח משה ואהרן את האנשים האלה
אשר נקבו בשמות: ודבר משה ואהרן ית גבריא האלין
די אתפגשו בשמקון: יח ואת כל־העדה הקהילו באהל
לחדש השני ויתגלדו על־משפחתם לבית אבתם
במספר שמות מכן עשרים שנה ומעלה לגלגלתם:
ואת כל־העדה הקהילו באהל לחדש השני ויתגלדו
על־משפחתם לבית אבתם במספר שמות מכן עשרים
שנה ומעלה לגלגלתם: יט כל כנשמת אכנשו בחד
לזרחא תנינא ואתניסו על זרעתהון לבית אבדתהון
במנזן שמקון מבר עשרין שנין ולעלא לגלגלתהון:
כ פאשר צוה יהוה את־משה ויפקדם במדבר סיני:
כאשר צוה יהוה את־משה ויפקדם במדבר סיני: כמא די
פקיד י' ית משה ומנזן במדברא דסיני: ס
שני כ ויהיו בני־ראובן בכר ישראל תולדתם
למשפחתם לבית אבתם במספר שמות לגלגלתם
כל־זכר מכן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: ויהיו
בני־ראובן בכר ישראל תולדתם למשפחתם לבית אבתם
במספר שמות לגלגלתם כל־זכר מכן עשרים שנה ומעלה
כל יצא צבא: ויהיו בני ראובן בוכרא דישאל תולדתהון
לזרעתהון לבית אבדתהון במנזן שמקון לגלגלתהון כל
דכורא מבר עשרין שנין ולעלא כל נפק חילא:
כא פקדיהם למטה ראובן ששה וארבעים אלף וחמש
מאות: פקדיהם למטה ראובן ששה וארבעים אלף

שָׁמָּה מִבֵּר עֲשָׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלֹא כָל נֶפֶק חִילָא:
כַּט פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה יִשְׁשַׁכַּר אַרְבַּעָה וְחֲמִישִׁים אֶלְף
וְאַרְבַּע מֵאוֹת: פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה יִשְׁשַׁכַּר אַרְבַּעָה וְחֲמִישִׁים
אֶלְף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: מִגְּנִייהוֹן לִשְׁבָּטָא דִּישְׁשַׁכַּר חֲמִשִּׁין
וְאַרְבַּעַא אֶלְפִין וְאַרְבַּע מֵאָה: פ ל לִבְנֵי זְבוּלָן תּוֹלְדָתָם
לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֲשָׂרִים
שָׁנָה וְעוֹלָה כָּל יִצְחָא צָבָא: לִבְנֵי זְבוּלָן תּוֹלְדָתָם
לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה
וְעוֹלָה כָּל יִצְחָא צָבָא: לִבְנֵי זְבוּלָן תּוֹלְדָתָהוֹן לְזֹרְעִיתָהוֹן
לְבֵית אֲבֹתָהוֹן בְּמִגְּנֵן שָׁמָּה מִבֵּר עֲשָׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלֹא
כָּל נֶפֶק חִילָא: לֹא פְקָדִיהֶם לְמִטָּה זְבוּלָן שְׁבָעָה
וְחֲמִישִׁים אֶלְף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה זְבוּלָן
שְׁבָעָה וְחֲמִישִׁים אֶלְף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: מִגְּנִייהוֹן לִשְׁבָּטָא
דְּזְבוּלָן חֲמִשִּׁין וּשְׁבַע אֶלְפִין וְאַרְבַּע מֵאָה: פ ל לִבְנֵי
יוֹסֵף לִבְנֵי אֶפְרַיִם תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כָּל יִצְחָא צָבָא:
לִבְנֵי יוֹסֵף לִבְנֵי אֶפְרַיִם תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כָּל יִצְחָא צָבָא:
לִבְנֵי יוֹסֵף לִבְנֵי אֶפְרַיִם תּוֹלְדָתָהוֹן לְזֹרְעִיתָהוֹן לְבֵית
אֲבֹתָהוֹן בְּמִגְּנֵן שָׁמָּה מִבֵּר עֲשָׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלֹא כָּל נֶפֶק
חִילָא: לֹא פְקָדִיהֶם לְמִטָּה אֶפְרַיִם אַרְבַּעִים אֶלְף וְחֲמִישִׁ
מֵאוֹת: פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה אֶפְרַיִם אַרְבַּעִים אֶלְף וְחֲמִישִׁ
מֵאוֹת: מִגְּנִייהוֹן לִשְׁבָּטָא דְּאֶפְרַיִם אַרְבַּעִין אֶלְפִין וְחֲמִישִׁ
מֵאָה: פ ל לִבְנֵי מְנַשֶּׁה תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כָּל
יִצְחָא צָבָא: לִבְנֵי מְנַשֶּׁה תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כָּל יִצְחָא צָבָא:
לִבְנֵי מְנַשֶּׁה תּוֹלְדָתָהוֹן לְזֹרְעִיתָהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן בְּמִגְּנֵן
שָׁמָּה מִבֵּר עֲשָׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלֹא כָּל נֶפֶק חִילָא:
לֹא פְקָדִיהֶם לְמִטָּה מְנַשֶּׁה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלְף
וּמֵאוֹתָיִם: פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה מְנַשֶּׁה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלְף
וּמֵאוֹתָיִם: מִגְּנִייהוֹן לִשְׁבָּטָא דְּמְנַשֶּׁה תְּלָתִין וְתַרְנִין אֶלְפִין
וּמֵאוֹתָן: פ לו לִבְנֵי בְנִימִן תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כָּל
יִצְחָא צָבָא: לִבְנֵי בְנִימִן תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כָּל יִצְחָא צָבָא:

לִבְנֵי בְנִימִן תוֹלְדֹתֵהוּן לְזִרְעִיתֵהוּן לְבֵית אֲבֹתָהוּן בְּמִנְיָן שְׁמֵהּ מִכָּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כָּל נֶפֶק חִילָא: לֹא פְקָדֵיהֶם לְמִטָּה בְּנִימִן חֲמִשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אֵלֶּף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: פְּקָדֵיהֶם לְמִטָּה בְּנִימִן חֲמִשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אֵלֶּף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: מְנִיגֵיהוּן לְשִׁבְטָא דְּבְנִימִן תִּלְתִּין וַחֲמִשָּׁא אֶלְפִין וָאַרְבַּע מָאָה: פ' לֹא לִבְנֵי דִן תוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל יָצָא צָבָא: לִבְנֵי דִן תוֹלְדָתֵהוּן לְזִרְעִיתֵהוּן לְבֵית אֲבֹתָהוּן בְּמִנְיָן שְׁמֵהּ מִכָּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כָּל נֶפֶק חִילָא: מֵאוֹת: פְּקָדֵיהֶם לְמִטָּה דִּן שְׁנַיִם וּשְׁשִׁים אֵלֶּף וְשִׁבְעֵי מֵאוֹת: מְנִיגֵיהוּן לְשִׁבְטָא דְּדָן שְׁתֵּין וַחֲמִישִׁין אֶלְפִין וְשִׁבְעֵי מָאָה: פ' מ' לִבְנֵי אֲשֶׁר תוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל יָצָא צָבָא: לִבְנֵי אֲשֶׁר תוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל יָצָא צָבָא: לִבְנֵי אֲשֶׁר תוֹלְדָתֵהוּן לְזִרְעִיתֵהוּן לְבֵית אֲבֹתָהוּן בְּמִנְיָן שְׁמֵהּ מִכָּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כָּל נֶפֶק חִילָא: מֵאוֹת: פְּקָדֵיהֶם לְמִטָּה אֲחֵד וָאַרְבַּעִים אֵלֶּף וַחֲמִישִׁי מֵאוֹת: מְנִיגֵיהוּן לְשִׁבְטָא דְּאֶשֶׁר אַרְבָּעִין וַחֲמִישִׁין וַחֲמִשָּׁה מָאָה: פ' נב' בְּנֵי נִפְתָּלִי תוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל יָצָא צָבָא: בְּנֵי נִפְתָּלִי תוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל יָצָא צָבָא: בְּנֵי נִפְתָּלִי תוֹלְדָתֵהוּן לְזִרְעִיתֵהוּן לְבֵית אֲבֹתָהוּן בְּמִנְיָן שְׁמֵהּ מִכָּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כָּל נֶפֶק חִילָא: מֵאוֹת: פְּקָדֵיהֶם לְמִטָּה נִפְתָּלִי שְׁלֹשָׁה וַחֲמִישִׁים אֵלֶּף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: פְּקָדֵיהֶם לְמִטָּה נִפְתָּלִי שְׁלֹשָׁה וַחֲמִישִׁים אֵלֶּף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: מְנִיגֵיהוּן לְשִׁבְטָא דְּנִפְתָּלִי חֲמִישִׁין וַחֲמִישָׁה מָאָה: פ' מו' אֵלֶּף הַפְּקָדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְנִשְׂאִי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עָשָׂר אִישׁ אִישׁ־אֶחָד לְבֵית־אֲבֹתָיו הָיוּ: אֵלֶּף הַפְּקָדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְנִשְׂאִי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עָשָׂר אִישׁ אִישׁ־אֶחָד

לְבֵית־אֲבֹתָיו הָיוּ: אֵלֶּין מְנִיגָא דִּי מִנָּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְרָכְבֵּי יִשְׂרָאֵל תְּרִין עָשָׂר גְּבָרִין גְּבָרָא חַד לְבֵית אֲבֹתָהוּ הָיוּ: מֵה וְהָיוּ כָּל־פְּקָדֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָם מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל־יָצָא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל: וְהָיוּ כָּל־פְּקָדֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָם מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל־יָצָא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל: וְהָיוּ כָּל מְנִיגֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָהוּן מִכָּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כָּל נֶפֶק חִילָא בְּיִשְׂרָאֵל: מֵה וְהָיוּ כָּל־הַפְּקָדִים שְׁשִׁי־מֵאוֹת אֵלֶּף וּשְׁלֹשֶׁת אֶלְפִים וַחֲמִשָּׁה מֵאוֹת וַחֲמִישִׁים: וְהָיוּ כָּל־הַפְּקָדִים שְׁשִׁי־מֵאוֹת אֵלֶּף וּשְׁלֹשֶׁת אֶלְפִים וַחֲמִשָּׁה מֵאוֹת וַחֲמִישִׁים: וְהָיוּ כָּל־הַפְּקָדִים שְׁשִׁי־מֵאוֹת אֵלֶּף וּשְׁלֹשֶׁת אֶלְפִים וַחֲמִשָּׁה מֵאוֹת וַחֲמִישִׁים: וְהָיוּ כָּל מְנִיגָא שִׁית מָאָה וַחֲמִישָׁה אֶלְפִין וַחֲמִשָּׁה מָאָה וַחֲמִישִׁין: מֵה וְהָיוּ לְמִטָּה אֲבֹתָם לֹא הַתְּפָקְדוּ בְּתוֹכָם: וְהָיוּ לְמִטָּה אֲבֹתָם לֹא הַתְּפָקְדוּ בְּתוֹכָם: וְלֹאִי לְשִׁבְטָא דְּאֲבֹתָהוּן לֹא אֶתְמַנְיָאוּ בְּנִיגֵיהוּן: פ' מו' וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל י' עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: מִט אֶדְ אֶת־מִטָּה לִּי לֹא תִפְקֹד וְאֶת־רֹאשָׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: אֶד אֶת־מִטָּה לִּי לֹא תִפְקֹד וְאֶת־רֹאשָׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: בְּרַם יֵת שִׁבְטָא דְּלֹוֹי לֹא תִמְנִי וְיֵת חֲשִׁבְנֵהוּן לֹא תִקְבַּל בְּגוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאֵתָהּ הַפְּקֹד אֶת־הַלְוִיִּם עַל־מִשְׁכַּן הָעֵדֻת וְעַל כָּל־פְּלִי' וְעַל כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ הָמָּה יִשָּׂאוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־פְּלִי' וְהֵם יִשְׁרָתֵהוּ וְסָבִיב לְמִשְׁכָּן יִחְנוּ: וְאֵתָהּ הַפְּקֹד אֶת־הַלְוִיִּם עַל־מִשְׁכַּן הָעֵדֻת וְעַל כָּל־פְּלִי' וְעַל כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ הָמָּה יִשָּׂאוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־פְּלִי' וְהֵם יִשְׁרָתֵהוּ וְסָבִיב לְמִשְׁכָּן יִחְנוּ: וְאֵת מְנִי יֵת לְנָזִי עַל מִשְׁכָּנָא דְּסִדְּוִתָא וְעַל כָּל מְנוּהִי וְעַל כָּל דִּי לֹא אֲנוּן יִטְלוּן יֵת מִשְׁכָּנָא וְיֵת כָּל מְנוּהִי וְאֲנוּן יִשְׁמִשְׁנָה וְסָחֹר וְסָחֹר לְמִשְׁכָּנָא יִשְׁרוּן: מֵה וּבְנִסְעָה הַמִּשְׁכָּן יוֹרִידוּ אוֹתוֹ הַלְוִיִּם וּבְחִנְתָּ הַמִּשְׁכָּן יִקְיִמוּ אוֹתוֹ הַלְוִיִּם וְהִגֵּר הַקֶּרֶב יוֹמָת: וּבְנִסְעָה הַמִּשְׁכָּן יוֹרִידוּ אוֹתוֹ הַלְוִיִּם וּבְחִנְתָּ הַמִּשְׁכָּן יִקְיִמוּ אוֹתוֹ הַלְוִיִּם וְהִגֵּר הַקֶּרֶב יוֹמָת: וּבְמִשְׁלַל מִשְׁכָּנָא יִפְרָקוּן יֵתָה לְנָזִי וּבְמִשְׁרֵי מִשְׁכָּנָא יִקְיִמוּן יֵתָה לְנָזִי וְחִלּוּזִי דִּיקְרָב יִתְקַטֵּל: נב' וְחָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל־מִתְּנֵהוּ וְאִישׁ עַל־דִּגְלוֹ לְצַבָּאתָם: וְחָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל־מִתְּנֵהוּ וְאִישׁ עַל־דִּגְלוֹ לְצַבָּאתָם: וַיִּשְׁרוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גְּבָר עַל מִשְׁרוּהִי וְגִבָּר עַל טַקְסָה

לחיליהון: ג' והלויים יחנו סביב למשכן העדת ולא יהיה קצף על עדת בני ישראל ושמו הלוים את משמרת משכן העדות: והלויים יחנו סביב למשכן העדת ולא יהיה קצף על עדת בני ישראל ושמו הלוים את משמרת משכן העדות: ולואי ישרון סחור סחור למשפנא דסדויתא ולא יהי רוגזא על פנשתא דבני ישראל וישרון לואי נת משרת משפנא דסדויתא: ויגעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה בן עשו: ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה בן עשו: ועבדו בני ישראל ככל די פקיד יי נת משה בן עבדו: פ

שליש א וידבר יהוה אל משה ואליהרן לאמר: וידבר יהוה אל משה ואליהרן לאמר: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר: באיש עליהן לבית אבתם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו: איש עליהן לבית אבתם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו: גבר על טקסא באתן לבית אבהתהון ישרון בני ישראל מלקבל סחור סחור למשפנא זמנא ישרון: ג' והתנים קדמה מורחה דגל מחנה יהודה לצבאתם ונשיא לבני יהודה נחשון בן עמינדב: והתנים קדמה מורחה דגל מחנה יהודה לצבאתם ונשיא לבני יהודה נחשון בן עמינדב: ודי שרן קדומא מדינתא טקס משרית יהודה לחיליהון ורפא לבני יהודה נחשון בר עמינדב: וצבאו ופקדיהם ארבעה ושבעים אלף ושש מאות: וצבאו ופקדיהם ארבעה ושבעים אלף ושש מאות: וחילה ומגנייהון שבעין וארבעא אלפין ושית מאה: והתנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן עזער: והתנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן עזער: ודי שרן סמיכין עלוהי שבטא דיששכר ורפא לבני יששכר נתנאל בר עזער: וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וחילה ומגנייהו חמשים וארבעא אלפין וארבע מאה: ו מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: שבטא דזבולן ורפא לבני זבולן אליאב בר חלון: ח וצבאו

ופקדיו שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וצבאו ופקדיו שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וחילה ומגנייהו חמשים וארבעא אלפין ושית מאה: והתנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן עזער: והתנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן עזער: ודי שרן סמיכין עלוהי שבטא דיששכר ורפא לבני יששכר נתנאל בר עזער: וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וחילה ומגנייהו חמשים וארבעא אלפין וארבע מאה: ו מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: שבטא דזבולן ורפא לבני זבולן אליאב בר חלון: ח וצבאו

ופקדיו שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וצבאו ופקדיו שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וחילה ומגנייהו חמשים וארבעא אלפין ושית מאה: והתנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן עזער: והתנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן עזער: ודי שרן סמיכין עלוהי שבטא דיששכר ורפא לבני יששכר נתנאל בר עזער: וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וחילה ומגנייהו חמשים וארבעא אלפין וארבע מאה: ו מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: שבטא דזבולן ורפא לבני זבולן אליאב בר חלון: ח וצבאו

ופקדיו שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וצבאו ופקדיו שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וחילה ומגנייהו חמשים וארבעא אלפין ושית מאה: והתנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן עזער: והתנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן עזער: ודי שרן סמיכין עלוהי שבטא דיששכר ורפא לבני יששכר נתנאל בר עזער: וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וחילה ומגנייהו חמשים וארבעא אלפין וארבע מאה: ו מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: שבטא דזבולן ורפא לבני זבולן אליאב בר חלון: ח וצבאו

המחנה כאשר יחנו בן יסעו איש על־ידו לדגליהם: ונסע אהל־מועד מחנה הלוי בתוך המחנה כאשר יחנו בן יסעו איש על־ידו לדגליהם: ונטל משכן ומנא משרית לנאי בגו משריתא קמא דשרון בן נטלין גבר על אתרה לטקסיהון: ס יח דגל מחנה אפרים לצבאתם וימה ונשיא לבני אפרים אלישמע בן־עמיהוד: דגל מחנה אפרים לצבאתם וימה ונשיא לבני אפרים אלישמע בן־עמיהוד: טקס משרית אפרים לחיליהון מערבא ורבא לבני אפרים אלישמע בר עמיהוד: יט וצבאו ופקדיהם ארבעים אלף וחמש מאות: וצבאו ופקדיהם ארבעים אלף וחמש מאות: ויחילה ומנגיהון ארבעין אלפין וחמש מאה: כ ועליו מטה מנשה ונשיא לבני מנשה גמליאל בן־פרדצור: ועליו מטה מנשה ונשיא לבני מנשה גמליאל בן־פרדצור: ודי סמיכין עלוהי שבטא דמנשה ורבא לבני מנשה גמליאל בר פרדצור: כא וצבאו ופקדיהם שנים ושלשים אלף ומאתים: וצבאו ופקדיהם שנים ושלשים אלף ומאתים: ויחילה ומנגיהון תלתין ותריין אלפין ומאתן: כב ומטה בנימן ונשיא לבני בנימן אבירן בן־גדעני: ומטה בנימן ונשיא לבני בנימן אבירן בן־גדעני: ושבטא דבנימן ורבא לבני בנימן אבירן בר גדעוני: כג וצבאו ופקדיהם חמשה ושלשים אלף וארבע מאות: וצבאו ופקדיהם חמשה ושלשים אלף וארבע מאות: ויחילה ומנגיהון תלתין ותמשא אלפין וארבע מאה: כד כל־הפקדים למחנה אפרים מאת אלף ושמנת־אלפים ומאה לצבאתם ושלשים יסעו: כל־הפקדים למחנה אפרים מאת אלף ושמנת־אלפים ומאה לצבאתם ושלשים יסעו: כל מנגינא למשרית אפרים מאה ותמני אלפין וימאה בתליתתא נטלין: ס כה דגל מחנה דן צפנה לצבאתם ונשיא לבני דן אחיעזר בן־עמישדי: דגל מחנה דן צפנה לצבאתם ונשיא לבני דן אחיעזר בן־עמישדי: טקס משרית דן צפנא לחיליהון ורבא לבני דן אחיעזר בר עמישדי: כו וצבאו ופקדיהם שנים ושלשים אלף ושבוע מאות: וצבאו ופקדיהם שנים ושלשים אלף ושבוע מאות: ויחילה ומנגיהון שתין ותריין אלפין ושבוע מאה: כז והחנים עליו מטה אשר ונשיא לבני אשר פנעאל

בן־עכרן: והחנים עליו מטה אשר ונשיא לבני אשר פנעאל בן־עכרן: ודי שרון סמיכין עלוהי שבטא דאשר ורבא לבני אשר פנעאל בר עכרן: כח וצבאו ופקדיהם אחד וארבעים אלף וחמש מאות: וצבאו ופקדיהם אחד וארבעים אלף וחמש מאות: ויחילה ומנגיהון ארבעין וחד אלפין וחמש מאה: כט ומטה נפתלי ונשיא לבני נפתלי אחירע בן־ענין: ומטה נפתלי ונשיא לבני נפתלי אחירע בן־ענין: ל וצבאו ופקדיהם שלשה וחמשים אלף וארבע מאות: וצבאו ופקדיהם שלשה וחמשים אלף וארבע מאות: ויחילה ומנגיהון חמשיין ותלתא אלפין וארבע מאה: לא כל־הפקדים למחנה דן מאת אלף ושבועה וחמשים אלף וישש מאות לאחירנה יסעו לדגליהם: כל־הפקדים למחנה דן מאת אלף ושבועה וחמשים אלף וישש מאות לאחירנה יסעו לדגליהם: כל מנגינא למשרית דן מאה וחמשיין ושבועא אלפין ושית מאה בביתרתא נטלין לטקסיהון: פ לב אלף פקודי בני־ישראל לבית אבתם כל־פקודי המחנה לצבאתם שש־מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים: אלה פקודי בני־ישראל לבית אבתם כל־פקודי המחנה לצבאתם שש־מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים: אלין מנגיני בני ישראל לבית אבתהון כל מנגיני משריתא לחיליהון שית מאה ותלתא אלפין וחמש מאה וחמשיין: לו והלויים לא התפקדו בתוך בני ישראל כאשר צוה יהוה את־משה: והלויים לא התפקדו בתוך בני ישראל כאשר צוה יהוה את־משה: ולנאי לא אתמניאו בגו בני ישראל קמא די פקיד יי נת משה: לו ויעשו בני ישראל ככל אשר־צוה יהוה את־משה בן־חנו לדגליהם וכן נסעו איש למשפחתו על־בית אבתיו: ויעשו בני ישראל ככל אשר־צוה יהוה את־משה בן־חנו לדגליהם וכן נסעו איש למשפחתו על־בית אבתיו: ועבדו בני ישראל ככל די פקיד יי נת משה בן שרון לטקסיהון וכן נטלין גבר לזרציתיהון על בית אבתהוה: פ

רביע וואללה תולדת אהרן ומשה ביום דבבר יהוה את־משה בחר סיני: ואלה תולדות אהרן ומשה ביום

אֶהְיֶה וְאֶתְּכַנְיֹו תִפְקֹד וְשִׁמְרוּ אֶת־בְּהֵנְתָם וְהָיָה תִקְרָב
יוֹמָתָ: וְאֶתְּאֶהְרֶן וְאֶתְּכַנְיֹו תִפְקֹד וְשִׁמְרוּ אֶת־בְּהֵנְתָם
וְהָיָה תִקְרָב יוֹמָתָ: וְיֵת אֶהְרֶן וְיֵת בְּנוֹהֵי תַמְזִי וְיִשְׁרֹן יֵת
כְּהֻנָּהוֹן וְחִלּוּזִי דִיקְרָב יִתְקַטֵּל: פ יֵא וְיִדְבָר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְיִדְבָר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יֵי
עַם מֹשֶׁה לְמִימְרָ: יֵב וְאֵי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת־חִלּוּזִים מִתּוֹךְ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת כְּלִבְכּוֹר פֶּטֶר רָחִם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְהָיוּ לִי חִלּוּזִים: וְאֵי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת־חִלּוּזִים מִתּוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תַּחַת כְּלִבְכּוֹר פֶּטֶר רָחִם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לִי
חִלּוּזִים: וְאַנָּה הָא קְרִבִּית יֵת לְנָאִי מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֲלָף
כָּל בּוֹכְרָא פִתַּח וּלְרָא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִהְיוּ מִשְׁמִשְׁוִין קְדָמִי
לְנָאִי: יֵב כִּי לִי כְּלִבְכּוֹר בְּיוֹם חֲבָתִי כְּלִבְכּוֹר בְּאַרְצָן
מִצְרַיִם הַקְדָּשְׁתִּי לִי כְּלִבְכּוֹר בְּיִשְׂרָאֵל מֵאַדָּם עַד־
בְּהֵמָה לִי יְהִיו אֲנִי יְהוָה: כִּי לִי כְּלִבְכּוֹר בְּיוֹם חֲבָתִי
כְּלִבְכּוֹר בְּאַרְצָן מִצְרַיִם הַקְדָּשְׁתִּי לִי כְּלִבְכּוֹר בְּיִשְׂרָאֵל
מֵאַדָּם עַד־בְּהֵמָה לִי יְהִיו אֲנִי יְהוָה: אֲרִי דִילִי כָל בּוֹכְרָא
בְּיוֹמָא דְקִטְלִית כָּל בּוֹכְרָא בְּאַרְעָא דְמִצְרַיִם אֶקְדָּשִׁית
קְדָמִי כָל בּוֹכְרָא בְּיִשְׂרָאֵל מֵאַנְשָׁא עַד בְּעִירָא דִילִי יִהְיוּ
אַנָּה יֵי: פ

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶת־מִשְׁשֶׁה בְּתֵר סִינִי וְאֵלֶּיךָ תוֹלַדַת אֶהְרֹן וּמִשְׁשֶׁה
בְּיוֹמָא דְּמִלִּיל יי עַם מִשְׁשֶׁה בְּטוֹרָא דְּסִינִי: ב וְאֵלֶּה שְׁמוֹת
בְּנֵי־אֶהְרֹן הַבֶּכֶר | נָדָב וַאֲבִיהוּא אֲלֻעֶזֶר וְאִיתְמָר:
וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־אֶהְרֹן הַבֶּכֶר | נָדָב וַאֲבִיהוּא אֲלֻעֶזֶר
וְאִיתְמָר: וְאֵלֶּיךָ שְׁמַת בְּנֵי אֶהְרֹן בּוֹכְרָא נָדָב וַאֲבִיהוּא
אֲלֻעֶזֶר וְאִיתְמָר: ג אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֲנִים
הַמְּשִׁשִּׁים אֲשֶׁר־מִלֵּא יָדָם לְכַהֵן: אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי אֶהְרֹן
הַכֹּהֲנִים הַמְּשִׁשִּׁים אֲשֶׁר־מִלֵּא יָדָם לְכַהֵן: אֵלֶּיךָ שְׁמַת בְּנֵי
אֶהְרֹן כְּהֻנָּא דְּאֶתְרִבְיָא דִּי אֶתְקִרַב קְרֻבְהוֹן לְשִׁמְשָׁא:
ו יוֹמַת נָדָב וַאֲבִיהוּא לִפְנֵי יְהוָה בְּתִקְרַבָּא אִשׁ וְזָה
לִפְנֵי יְהוָה בְּמִדְבָּר סִינִי וּבָנִים לֹא־הָיוּ לָהֶם וַיִּכְתֹּן
אֲלֻעֶזֶר וְאִיתְמָר עַל־פְּנֵי אֶהְרֹן אֲבִיהֶם: ו יוֹמַת נָדָב
וַאֲבִיהוּא לִפְנֵי יְהוָה בְּתִקְרַבָּא אִשׁ וְזָה לִפְנֵי יְהוָה בְּמִדְבָּר
סִינִי וּבָנִים לֹא־הָיוּ לָהֶם וַיִּכְתֹּן אֲלֻעֶזֶר וְאִיתְמָר עַל־פְּנֵי
אֶהְרֹן אֲבִיהֶם: ו יוֹמַת נָדָב וַאֲבִיהוּא קֳדָם יי קְרֻבְיָהוֹן
אֲשַׁתָּא נֹכְרִיתָא קֳדָם יי בְּמִדְבָּרָא דְּסִינִי וּבִנִין לֹא הָיוּ
לָהוֹן וּשְׁמַשׁ אֲלֻעֶזֶר וְאִיתְמָר עַל אִפִּי אֶהְרֹן אֲבִיהוֹן: פ
ה וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מִשְׁשֶׁה לֵּאמֹר: וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מִשְׁשֶׁה
לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יי עַם מִשְׁשֶׁה לְמִימָר: ו הִקְרַב אֶת־מִטָּה לְיוֹ
וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֵן וְשִׁרְתוֹ אֹתוֹ: הִקְרַב
אֶת־מִטָּה לְיוֹ וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֵן וְשִׁרְתוֹ
אֹתוֹ: קֶרֶב יֵת שְׁבָטָא דְּלֹוי וְתָקִים יְמֵה קֳדָם אֶהְרֹן כְּהֻנָּא
וּשְׁמִשׁוֹן יְמֵה: ז וּשְׁמִרְוֹ אֶת־מִשְׁמֶרְתּוֹ וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת
כְּלִי־הַעֲדָה לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן:
וּשְׁמִרְוֹ אֶת־מִשְׁמֶרְתּוֹ וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת כְּלִי־הַעֲדָה לִפְנֵי אֹהֶל
מוֹעֵד לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: וּשְׁרֹוֹן יֵת מִשְׁרַתָּה וְיֵת
מִשְׁרֵת כָּל כְּנֻשְׁתָּא קֳדָם מִשְׁכָּן זְמָנָא לְמַפְלַח יֵת פִּלְחָן
מִשְׁכָּנָא: ח וּשְׁמִרְוֹ אֶת־כָּל־כְּלֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־
מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: וּשְׁמִרְוֹ
אֶת־כָּל־כְּלֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד
אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: וּשְׁרֹוֹן יֵת כָּל מְגִי מִשְׁכָּן זְמָנָא וְיֵת
מִשְׁרֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַפְלַח יֵת פִּלְחָן מִשְׁכָּנָא: ט וַנִּתְּתָהּ
אֶת־הַלְוִיִּם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו נְתוּנִים נְתוּנִים הָמָּה לֹא מֵאֵת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַנִּתְּתָה אֶת־הַלְוִיִּם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו נְתוּנִים
נְתוּנִים הָמָּה לֹא מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַתִּתֵּן יֵת לְרֹאֵי לְאַהֲרֹן
לְכַנּוּתָּהּ מִסִּירֵיהֶן יְהִיבִין אֲנֹחַ לָהּ מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: י וְאֵת

עמרם ויצחק חבורן ועזיאל: ובני קהת לזרעיתהון עמרם ויצחק חבורן ועזיאל: כ ובני מררי למשפחתם מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי לבית אבתם: ובני מררי למשפחתם מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי לבית אבתם: ובני מררי לזרעיתהון מחלי ומושי אליו אנון ורעית לואי לבית אבתהון: כא לגרשון משפחת הלכני ומשפחת השמעני אלה הם משפחת הגרשני: לגרשון משפחת הלכני ומשפחת השמעני אלה הם משפחת הגרשני: לגרשון ורעית לבני ורעית שמעי אליו אנון ורעית גרשון: כב פקדיהם במספר כל־זכר מבין־חדש ומעלה פקדיהם שבעת אלפים וחמש מאות: פקדיהם במספר כל־זכר מבין־חדש ומעלה פקדיהם שבעת אלפים וחמש מאות: מגניהון במנן כל דכורא מבר ירחא ולעלא מגניהון שבע אלפין וחמש מאה: כג משפחת הגרשני אחרי המשפן יחנו ימה: משפחת הגרשני אחרי המשפן יחנו ימה: ורעית גרשון אחורי משפנת ישרון מערבא: כד ונשיא בית־אב לגרשני אלספ בן־לאל: ונשיא בית־אב לגרשני אלספ בן־לאל: ורב בית אבא לבית גרשון אלספ בר לאל: כה ומשמרת בני־גרשון באהל מועד המשפן והאהל מכסוהו ומסד פתח אהל מועד: ומשמרת בני־גרשון באהל מועד המשפן והאהל מכסוהו ומסד פתח אהל מועד: ומסרת בני גרשון במשפן זמנא משפנתא ופרסא חופאא ופרסא דתרע משפן זמנא: כו וקלעי החצר ואת־מסד פתח החצר אשר עליהמשפן ועליהמוזבח סביב ואת מיתריו לכל עבדתו: וקלעי החצר ואת־מסד פתח החצר אשר עליהמשפן ועליהמוזבח סביב ואת מיתריו לכל עבדתו: וסנדי ודרתא וית פרסא דתרע דרתא די על משפנתא ועל מדבחתא סחור סחור וית אטונהי לכל פלחנה: ס כו ולקחת משפחת העמרמי ומשפחת היצחרי ומשפחת החברני ומשפחת העזיאל אלה הם משפחת הקהתי: ולקחת משפחת העמרמי ומשפחת היצחרי ומשפחת החברני ומשפחת העזיאל אלה הם משפחת הקהתי: ולקחת ורעית עמרם ורעית יצחק ורעית חבורן ורעית עזיאל אליו אנון ורעית קהת: כה במספר כל־זכר מבין־חדש ומעלה שמנת

אלפים ונשיא מאות שמרי משמרת הקדש: במספר כל־זכר מבין־חדש ומעלה שמנת אלפים ונשיא מאות שמרי משמרת הקדש: במנן כל דכורא מבר ירחא ולעלא תמנא אלפין ושית מאה נטרי משפנתא דקודשא: כט משפחת בני־קהת יחנו על ירך המשפן תימנה: משפחת בני־קהת יחנו על ירך המשפן תימנה: ורעית בני קהת ישרון על צדא דמשפנתא דרומא: ל ונשיא בית־אב למשפחת הקהתי אלספ בן־עזיאל: ונשיא בית־אב למשפחת הקהתי אלספ בן־עזיאל: ורב בית אבא לזרעית קהת אלספ בר עזיאל: לא ומשמרתם הארן והשלחן והמנרה והמזבחת וכלי הקדש אשר ישרתו בהם והמסד וכל עבדתו: ומשמרתם הארן והשלחן והמנרה והמזבחת וכלי הקדש אשר ישרתו בהם והמסד וכל עבדתו: ומסרתהון ארזא ופתורא ומנרתא ומדבחתא ומני קודשא די ישמשון בהון ופרסא וכל פלחנה: לב ונשיא נשיא הלוי אלספ בן־אהרן הכהן פקדת שמרי משמרת הקדש: ונשיא נשיא הלוי אלספ בן־אהרן הכהן פקדת שמרי משמרת הקדש: ואמרכלא דממנא על רכרבי לואי אלספ בר אהרן כהנא דמתחות ידוהי ממנן נטרי משרת קודשא: לו למררי משפחת המחלי ומשפחת המושי אלה הם משפחת מררי: למררי משפחת המחלי ומשפחת המושי אלה הם משפחת מררי: למררי ורעית מחלי ורעית מושי אליו אנון ורעית מררי: לו ופקדיהם במספר כל־זכר מבין חדש ומעלה ששת אלפים ומאתים: ופקדיהם במספר כל־זכר מבין־חדש ומעלה ששת אלפים ומאתים: ומגניהון במנן כל דכורא מבר ירחא ולעלא שתא אלפין ומאתן: לה ונשיא בית־אב למשפחת מררי צוריאל בן־אביחיל על ירך המשפן יחנו צפנה: ונשיא בית־אב למשפחת מררי צוריאל בן־אביחיל על ירך המשפן יחנו צפנה: ורב בית אבא לזרעית מררי צוריאל בר אביחיל על צדא דמשפנתא ישרון צפונא: לו ופקדת משמרת בני מררי קרשי המשפן ובריתיו ועמריו ואדניו וכל־כליו וכל עבדתו: ופקדת משמרת בני מררי קרשי המשפן ובריתיו ועמריו ואדניו וכל־כליו וכל עבדתו: ודי מסיר למשרת בני מררי דפי משפנתא ועברוהי

ועשירים אֶלֶף שְׁלֹשָׁה וְשִׁבְעִים וּמֵאֹתָיִם: וַיְהִי כִלְכֹּבֹד
 זָכָר בְּמִסְפַּר שְׁמֹת מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה לִפְקֻדֵיהֶם שְׁנִים
 וְעֶשְׂרִים אֶלֶף שְׁלֹשָׁה וְשִׁבְעִים וּמֵאֹתָיִם: וַהּוּ כָל בּוֹכְרֵי־אֵל
 דְּכָרִיא בְּמִנְיָן שָׁמָּה מִבְּרַח וְלַעֲלָא לְמִנְיָהוֹן עֶשְׂרִין
 וַתְּרִין אֶלְפִין מֵאֲתָן וְשִׁבְעִין וַתִּלְחַא: פ מִדּוּדְבָר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יִי
 עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר: מִה קָח אֶת־הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר
 בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת בְּהֵמָתָם וְהַיִּזְלִי
 הַלְוִיִּם אֲנִי יְהוָה: קח אֶת־הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבִנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת בְּהֵמָתָם וְהַיִּזְלִי הַלְוִיִּם
 אֲנִי יְהוָה: קָרַב יָת לְנֹאֵי חֶלֶף כָּל בּוֹכְרָא בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְיָת
 בְּעִירָא דְלֹנְאֵי חֶלֶף בְּעִירָהוֹן וַיְהוֹן מִשְׁמִשִּׁין קְדָמִי לְנֹאֵי
 אָנָּה יִי: מו וְאֵת פְּדוּיֵי הַשְּׁלֹשָׁה וְהַשְּׁבָעִים וְהַמֵּאֹתָיִם
 הָעֹדְפִים עַל־הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאֵת פְּדוּיֵי
 הַשְּׁלֹשָׁה וְהַשְּׁבָעִים וְהַמֵּאֹתָיִם הָעֹדְפִים עַל־הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְיָת פְּרָקָן מֵאֲתָן וְשִׁבְעִין וַתִּלְחַא דְּיִתִּירִין עַל
 לְנֹאֵי מִבּוֹכְרֵי דְבִנֵי יִשְׂרָאֵל: מו וְלִקְחֹתָ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת
 שְׁקָלִים לְגַלְגֹּלֶת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֶשְׂרִים גֵּרָה
 הַשְּׁקָל: וְלִקְחֹתָ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת שְׁקָלִים לְגַלְגֹּלֶת בְּשֶׁקֶל
 הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשְּׁקָל: וְתִסַּב חֲמֵשׁ חֲמֵשׁ סֹלְעִין
 לְגַלְגֹּלֶתָ בְּסֹלְעֵי קוֹדֶשָׁא תִסַּב עֶשְׂרִין מְעִין סֹלְעָא:
 מו וְנִתְּתָה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פְּדוּיֵי הָעֹדְפִים בָּהֶם:
 וְנִתְּתָה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פְּדוּיֵי הָעֹדְפִים בָּהֶם: וְתִתֵּן
 כֶּסֶף אֶל־אֶהֱרֹן וּלְבָנָהוֹן פְּרָקָן דְּיִתִּירִין בָּהוֹן: מו וַיִּקַּח
 מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדוּיִם מֵאֵת הָעֹדְפִים עַל פְּדוּיֵי
 הַלְוִיִּם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדוּיִם מֵאֵת הָעֹדְפִים עַל
 פְּדוּיֵי הַלְוִיִּם: וַיָּסִיב מֹשֶׁה יָת כֶּסֶף פְּרָקְנָהוֹן מִן דְּיִתִּירִין
 עַל פְּרִיקֵי לְנֹאֵי: נ מֵאֵת בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַח
 אֶת־כֶּסֶף חֲמִשָּׁה וְשִׁשִּׁים וְשָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְאֶלֶף בְּשֶׁקֶל
 הַקֹּדֶשׁ: מֵאֵת בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַח אֶת־כֶּסֶף חֲמִשָּׁה
 וְשִׁשִּׁים וְשָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְאֶלֶף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: מו בּוֹכְרֵי־אֵל
 דְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל נָסִיב יָת כֶּסֶף אֶלֶף וַתִּלְת מָאָה וְשִׁתִּין
 וְחֲמֵשׁ סֹלְעִין בְּסֹלְעֵי קוֹדֶשָׁא: נא וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־כֶּסֶף
 הַפְּדוּיִם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו עַל־פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה: וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־כֶּסֶף הַפְּדוּיִם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
 עַל־פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיְהִי מֹשֶׁה יָת

ועמודוהי וסמכוהי וכל מנוהי וכל פלחנה: לו ועמדו
 החצר סביב ואדניהם ויתרתם ומיתריהם: ועמדו
 החצר סביב ואדניהם ויתרתם ומיתריהם: ועמדו דברתא
 סחור סחור וסמכיהון וסביהון ואטניהון: לה ויתחנים
 לפני המשכן קדמה לפני אהל־מוֹעֵד ומוֹרָחַה מִשָּׁה |
 ואהרן ובָנָיו שְׂמֹרִים מִשְׁמֶרֶת הַמִּקְדָּשׁ לְמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְהָרָר הַקָּרֵב יוֹמָת: והחנים לפני המשכן קדמה
 לפני אהל־מוֹעֵד | מוֹרָחַה מִשָּׁה | ואהרן ובָנָיו שְׂמֹרִים
 מִשְׁמֶרֶת הַמִּקְדָּשׁ לְמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָרָר הַקָּרֵב יוֹמָת:
 ודי שרן קדם משכנא קדומא קדם משכן זמנא מדינחא
 משה ואהרן ובנניה נטריין משרת מקדשא למשרת בני
 ישראל וחלוני דיקרב יתקטל: לט כל־פקודי הַלְוִיִּם
 אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה לְמִשְׁפַּחְתָּם
 כִּלְכֹּבֹד מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה שְׁנִים וְעֶשְׂרִים אֶלֶף: כִּלְכֹּבֹד
 הַלְוִיִּם אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה
 לְמִשְׁפַּחְתָּם כִּלְכֹּבֹד מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה שְׁנִים וְעֶשְׂרִים אֶלֶף:
 כִּל מַנְגִּי לְנֹאֵי די מנא משה ואהרן על מימרא דִּי
 לְוַעֲיִתָּהוֹן כָּל דְּכוּרָא מִבְּרַח וְלַעֲלָא עֶשְׂרִין וַתְּרִין
 אֶלְפִין: ס

שיי מ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פִּקֹּד כִּלְכֹּבֹד זָכָר לְבִנֵי
 יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה וְשֵׁא אֵת מִסְפַּר שְׁמֹתָם:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פִּקֹּד כִּלְכֹּבֹד זָכָר לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל
 מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה וְשֵׁא אֵת מִסְפַּר שְׁמֹתָם: וַאֲמַר יִי
 לְמֹשֶׁה מְנִי כָל בּוֹכְרֵי דְכָרִיא לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּרַח וְלַעֲלָא
 וְלַעֲלָא וְקַבֵּל יָת מִנְיָן שְׁמֵהֶהוֹן: מא וְלִקְחֹתָ אֶת־הַלְוִיִּם
 לֹא אֲנִי יְהוָה תַּחַת כִּלְכֹּבֹד בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת בְּהֵמַת
 הַלְוִיִּם תַּחַת כִּלְכֹּבֹד בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל: וְלִקְחֹתָ אֶת־הַלְוִיִּם
 לֹא אֲנִי יְהוָה תַּחַת כִּלְכֹּבֹד בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת
 בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת כִּלְכֹּבֹד בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל: וְתִקַּח
 יָת לְנֹאֵי קְדָמִי אָנָּה יִי חֶלֶף כָּל בּוֹכְרָא בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְיָת
 בְּעִירָא דְלֹנְאֵי חֶלֶף כָּל בּוֹכְרָא בְּעִירָהוֹן דְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל:
 מב וַיִּפְקַד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ אֶת־כִּלְכֹּבֹד
 בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּפְקַד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ
 אֶת־כִּלְכֹּבֹד בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל: וַמֵּנָּה מֹשֶׁה כָּמָּה דִּי פְקִיד יִי
 יָתָּה יָת כָּל בּוֹכְרָא בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל: מג וַיְהִי כִלְכֹּבֹד זָכָר
 בְּמִסְפַּר שְׁמֹת מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה לִפְקֻדֵיהֶם שְׁנִים

כסף פריקניא לאהרן ולבנהי על מימרא ד'י' קמא די פקיד יי ית משה: פ

שביעי א וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר: וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר: ב נשא את־ראש בני קהת מתוך בני לוי למשפחתם לבית אבתם: נשא את־ראש בני קהת מתוך בני לוי למשפחתם לבית אבתם: קבילו ית חשבון בני קהת מגו בני לוי לזרעיתיהון לבית אבהתהון: ג מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כִּלְכָּא לַצֵּבָא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כִּלְכָּא לַצֵּבָא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: מִבֶּן תְּלָתִין שָׁנִין וְלַעֲלָא וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁין שָׁנִין כֹּל דְּאִתִּי לְחִילָא לְמַעַבְד עֲבָדְתָּא בְּמִשְׁכַּן זִמְנָא: ד וְזֹאת עֲבֹדַת בְּנֵי־קֹהֶת בְּאֹהֶל מוֹעֵד קֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים: וְזֹאת עֲבֹדַת בְּנֵי־קֹהֶת בְּאֹהֶל מוֹעֵד קֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים: זִין פּוֹלְחֵן בְּנֵי קֹהֶת בְּמִשְׁכַּן זִמְנָא קֹדֶשׁ קוֹדֶשֶׁי־א: ה וְכֹא אֹהֶרֶן וּבְנָיו בְּנִסְעַת הַמִּחֲנֶה וְהוֹרְדוּ אֶת פִּרְכַּת הַמִּסָּד וְכִסְרִיָּה אֶת אֹהֶרֶן וּבְנָיו בְּנִסְעַת הַמִּחֲנֶה וְהוֹרְדוּ אֶת פִּרְכַּת הַמִּסָּד וְכִסְרִיָּה אֶת אֹהֶרֶן הַעֲדַת: וְכֹא אֹהֶרֶן וּבְנָיו בְּנִסְעַת הַמִּחֲנֶה וְהוֹרְדוּ אֶת פִּרְכַּת הַמִּסָּד וְכִסְרִיָּה אֶת אֹהֶרֶן הַעֲדַת: וְעוֹל אֹהֶרֶן וּבְנָהִי בְּמִשַׁל מִשְׁרִיתָא וַיִּפְרְקוּן יֵת פִּרְכָּתָא דַּפְסָא וַיִּכְסּוּן בָּהּ יֵת אַרְזָא דְּסַהֲדוּתָא: ו וְנָתַנוּ עָלָיו כֶּסֶף עוֹר תַּחַשׁ וּפְרָשׁוֹ בְּגַד־כִּלְיָל תַּכְלֵת מוֹלְמַעֲלָה וְשִׁמּוֹ בִּדְיוֹ: וְנָתַנוּ עָלָיו כֶּסֶף עוֹר תַּחַשׁ וּפְרָשׁוֹ בְּגַד־כִּלְיָל תַּכְלֵת מוֹלְמַעֲלָה וְשִׁמּוֹ בִּדְיוֹ: וְנָתַנוּ עָלָיו חוֹפָא דְּמִשְׁךְ סָגוּנָא וַיִּפְרְסוּן לְבוּשׁ גְּמִיר תַּכְלָא מְלַעֲלָא וַיִּשְׁוּן אַרְיֹחַי: ז וְעַל שְׁלֹחַן הַפָּנִים וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְנָתַנוּ עָלָיו אֶת־הַקַּעֲרָת וְאֶת־הַכַּפֹּת וְאֶת־הַמִּנְקִית וְאֶת קִשּׁוֹת הַנֶּסֶד וְלַחֵם הַתָּמִיד עָלָיו יְהִי: וְעַל שְׁלֹחַן הַפָּנִים וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְנָתַנוּ עָלָיו אֶת־הַקַּעֲרָת וְאֶת־הַכַּפֹּת וְאֶת־הַמִּנְקִית וְאֶת קִשּׁוֹת הַנֶּסֶד וְלַחֵם הַתָּמִיד עָלָיו יְהִי: וְעַל פִּתּוּךְ דְּלַחֵם אִפְיָא: וַיִּכְסּוּן לְבוּשׁ תַּכְלָא וַיִּתְּנוּן עָלָהִי יֵת מַגִּיסָא וְיֵת בְּזִיכָא וְיֵת מְכִילְתָּא וְיֵת קִסּוֹת נְסוּכָא וְלַחֵם תְּדִירָא עָלָהִי יְהִי: ח וּפְרָשׁוֹ עָלֵיהֶם בְּגַד תּוֹלַעַת שָׁנִי וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: וּפְרָשׁוֹ עָלֵיהֶם בְּגַד תּוֹלַעַת שָׁנִי וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ

וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: וַיִּפְרְסוּן עָלֵיהוֹן לְבוּשׁ צָבַע וְהוֹרִי וַיִּכְסּוּן יֵתָּה בְּחוֹפָא דְּמִשְׁךְ סָגוּנָא וַיִּשְׁוּן יֵת אַרְיֹחַי: ט וְלִקְחוּ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֶת־מִנְרַת הַמֶּאֱזוֹר וְאֶת־נִרְתִּיה וְאֶת־מְלֻקְחֶיהָ וְאֶת־מִחְתֶּתֶיהָ וְאֶת כָּל־כְּלֵי שְׁמֹנֶה אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּלָהּ בָּהֶם: וְלִקְחוּ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֶת־מִנְרַת הַמֶּאֱזוֹר וְאֶת־נִרְתִּיה וְאֶת־מְלֻקְחֶיהָ וְאֶת־מִחְתֶּתֶיהָ וְאֶת כָּל־כְּלֵי שְׁמֹנֶה אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּלָהּ בָּהֶם: וַיִּכְסּוּן לְבוּשׁ תַּכְלָא וַיִּכְסּוּן יֵת מִנְרַתָּא דְּאֶהֱרִי וְיֵת בּוֹצִיעָה וְיֵת צִבְתָּה וְיֵת מַחְתִּיתָהּ וְיֵת כֹּל מְנִי מִשְׁחָא דִּי יִשְׁמְשׁוּן לָהּ בַּהוֹן: י וְנָתַנוּ אֹתָהּ וְאֶת־כָּל־כְּלֵי אֱלֹהֵי־מִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְנָתַנוּ עָלֵיהֶמוֹט: וְנָתַנוּ אֹתָהּ וְאֶת־כָּל־כְּלֵי אֱלֹהֵי־מִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְנָתַנוּ עָלֵיהֶמוֹט: וַיִּתְּנוּ יֵתָּה וְיֵת כֹּל מְנָה לְחוֹפָא דְּמִשְׁךְ סָגוּנָא וַיִּתְּנוּן עַל אַרְיֹחַא: יא וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: יג וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: יד וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: יז וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: יח וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: יט וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: כ וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: כא וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: כב וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: כג וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: כד וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: כה וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: כו וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: כז וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: כח וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: כט וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: ל וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: לא וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: לב וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: לג וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: לד וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: לה וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: לו וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב וּפְרָשׁוֹ בְּגַד תַּכְלֵת וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְשִׁמּוֹ אֶת־בִּדְיוֹ: לו

וַיִּפְרֹסוּן עָלוּהִי חוֹפָאָה דְּמִשָּׁךְ סִסְגוֹנָא וַיִּשְׁוּן אַרְיֵחוּהִי:
 ט וּכְלָה אַהֲרֵן וּבָנָיו לִכְפֹּת אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־כָּל־כְּלֵי
 הַקֹּדֶשׁ בְּנִסְעַת הַמִּחְנֶה וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ בְּגִי־קֹהֶת
 לְשֹׂאת וּלְאִיגָעוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ אֵלֶּה מִשָּׂא
 בְּגִי־קֹהֶת בְּאֹהֶל מוֹעֵד: וּכְלָה אַהֲרֵן וּבָנָיו לִכְפֹּת
 אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־כָּל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ בְּנִסְעַת הַמִּחְנֶה וְאַחֲרֵי־כֵן
 יָבֹאוּ בְּגִי־קֹהֶת לְשֹׂאת וּלְאִיגָעוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ אֵלֶּה
 מִשָּׂא בְּגִי־קֹהֶת בְּאֹהֶל מוֹעֵד: וַיִּשְׂצִי אֶהֱרֹן וּבְנָוָהִי
 לִכְסָאָה יֵת קוֹדֶשׁא וְיֵת כָּל מְנִי קוֹדֶשׁא בְּמִטְל מִשְׁרִיתָא
 וּבִתְרָא בֶּן יַעֲלֹן בְּנִי קֹהֶת לְמִטְל וְלֹא יִקְרְבוּן לְקוֹדֶשׁא
 וְלֹא יָמוּתוּן אֵלֶּין מִטּוֹל בְּנִי קֹהֶת בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא:
 טו וַיִּפְקְדֵת אֱלֹעֶזֶר א בִּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן שֶׁמֶן הַמָּאוֹר
 וּקְמֵרַת הַסְּפָמִים וּמִנְחַת הַתִּמְדִּי וְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדַּת
 כָּל־הַמִּשְׁכָּן וְכָל־אֲשֵׁרֵבּוֹ בַּקֹּדֶשׁ וּבְכָלֵיו: פְּקֻדַּת
 אֱלֹעֶזֶר א בִּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן שֶׁמֶן הַמָּאוֹר וּקְמֵרַת הַסְּפָמִים
 וּמִנְחַת הַתִּמְדִּי וְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדַּת כָּל־הַמִּשְׁכָּן וְכָל־
 אֲשֵׁרֵבּוֹ בַּקֹּדֶשׁ וּבְכָלֵיו: וְדִי מִסִּיר לְאֱלֹעֶזֶר בֶּר אֶהֱרֹן
 כִּהְנָא מִשְׁחָא דְּאֶנְהִירוּתָא וּקְטֹרֶת בּוֹסִמָּא וּמִנְחָתָא

תִּדְרֹא וּמִשְׁחָא דְּרִבּוּתָא מִטְרַת כָּל מִשְׁכָּנָא וְכָל דִּי בִּה
 בְּקוֹדֶשׁא וּבְמִנְהוּהִי: פ
 מִפְטִיר יז וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וַיִּדְבֹּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עַם מֹשֶׁה וְעַם
 אֶהֱרֹן לְמִימְרֵי: יח אֶל־תִּכְבְּרִיתוּ אֶת־שִׁבְט מִשְׁפַּחַת
 הַקֹּהֲתִי מִתּוֹךְ הָלוֹיִם: אֶל־תִּכְבְּרִיתוּ אֶת־שִׁבְט מִשְׁפַּחַת
 הַקֹּהֲתִי מִתּוֹךְ הָלוֹיִם: לֹא תִשְׁצֹן יֵת שִׁבְטָא וְרַעֲיַת קֹהֶת
 מִגֹּז לְזָאִי: יט וְזֹאת א עָשׂוּ לָהֶם וַחֲיוּ וְלֹא יָמָתוּ בְּגִשְׁתָּם
 אֶת־קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים אֶהֱרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ
 אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְאֶל־מִשְׁאָו: וְזֹאת א עָשׂוּ לָהֶם וַחֲיוּ וְלֹא
 יָמָתוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת־קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים אֶהֱרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ
 אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְאֶל־מִשְׁאָו: וְדָא עֲבִידוּ לַהֲוֹן
 וַיַּחֲיוּ וְלֹא יָמוּתוּן בְּמִקְרַבְהוֹן לְקֹדֶשׁ קוֹדֶשׁא אֶהֱרֹן וּבְנָוָהִי
 יַעֲלֹן וַיִּמְנֹן יִתְהוֹן גָּבֵר גָּבֵר עַל פְּלִתְנָה וְלִמְטוּלָה:
 כ וְלֹא־יָבֹאוּ לְרֹאשׁ כְּבָלַע אֶת־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ: וְלֹא־יָבֹאוּ
 לְרֹאשׁ כְּבָלַע אֶת־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ: וְלֹא יַעֲלֹן לְמִתְנִי כִּד
 מִכְסָן יֵת מְנִי קוֹדֶשׁא וְלֹא יָמוּתוּן: פ פ פ
 קנ"ט פסוקים, חלקה"ו סימן.

הפטרה לערב ראש חודש שחל בשבת שמואל א פרק כ

יח וַיֹּאמְרוּ־לוֹ יְהוֹנָתָן מִחֵר חֹדֶשׁ וְנִפְקְדֵתָּ כִּי וַיִּפְקֹד מוֹשֶׁבֶד: יט וַיִּשְׁלֹשֶׁת תִּרְדּוּ מֵאֹד וּבֹאֲתָ אֶל־הַמָּקוֹם
 אֲשֶׁר־נִסְתַּרְתָּ שָׁם בַּיּוֹם הַמַּעֲשֶׂה וַיִּשְׁבֶּתָּ אֵצֶל הָאֵבֶן הָאֵזוּל: כ וְאֲנִי שְׁלֹשֶׁת הַחֲצִים צִדָּה אוֹרֶה
 לְשַׁלְחִילִי לְמִטְרָה: כא וְהִנֵּה אֲשַׁלַּח אֶת־הַנָּעַר לְךָ מִצָּא אֶת־הַחֲצִים אִם־אָמַר אֹמֵר לְנָעַר הִנֵּה
 הַחֲצִים א מִמֶּךָ וְהִנֵּה קִחְנוּ א וּבֹאֲהָ כִּי־שְׁלוֹם לָךְ וְאִין דְּבַר חִי־יְהוָה: כב וְאִם־כֹּה אָמַר לְעָלֶם הִנֵּה
 הַחֲצִים מִמֶּךָ וְהִלָּאָה לָךְ כִּי שְׁלַחְךָ יְהוָה: כג וְהִדְבֵּר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵינִי וְאַתָּה הִנֵּה יְהוָה בִּינִי וּבִינְךָ
 עַד־עוֹלָם: כד וַיִּפְתֹּר דָּוִד בַּשִּׁירָה וַיְהִי הַחֹדֶשׁ וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ אֶל־הַלְחָם לֵאמֹר: כה וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ
 עַל־מוֹשָׁבוֹ כַּעֲשֶׂם א וּכְפָעַם אֶל־מֹשֶׁב הַקִּיר וַיִּקֶּם יְהוֹנָתָן וַיֵּשֶׁב אֲבִנָּר מִצֵּד שָׂאוֹל וַיִּפְקֹד מְקוֹם
 דָּוִד: כו וְלֹא־דָבַר שָׂאוֹל מֵאוֹמֶה בַּיּוֹם הַהוּא כִּי אָמַר מִקְרָה הוּא בְּלִתי טְהוֹר הוּא כִּי־לֹא טְהוֹר:
 כז וַיְהִי מִמָּחֳרַת הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי וַיִּפְקֹד מְקוֹם דָּוִד וַיֹּאמֶר שָׂאוֹל אֶל־יְהוֹנָתָן בְּנוֹ מִדָּוִד לֹא־בָא בִּנְיָשִׁי
 גִּם־תָּמוּל גִּם־הַיּוֹם אֶל־הַלְחָם: כח וַעֲנֵן יְהוֹנָתָן אֶת־שָׂאוֹל נִשְׂאָל נִשְׂאָל דָּוִד מַעֲמָדִי עַד־בֵּית לָחֶם:
 כט וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי נָא כִּי זָבַח מִשְׁפָּחָה לָנוּ בְּעִיר וְהוּא צִוְּהִילִי אֲחִי וְעָתָה אִם־מִצְאִיתִי חַן בְּעֵינֶיךָ
 אִמְלִטָּה נָא וְאַרְאֶה אֶת־אֲחִי עַל־כֵּן לֹא־בָא אֶל־שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ: לו וַיַּחֲרִיף שָׂאוֹל בִּיהוֹנָתָן וַיֹּאמֶר
 לו בְּנִי־נִעֲוַת הַמַּרְדּוֹת הָלֹא יָדַעְתִּי כִּי־בַחַר אַתָּה לְבִנְיָשִׁי לְבִשְׁתְּךָ וּלְבִשַׁת עֲרֹגַת אִמְךָ: לה כִּי
 כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר בִּנְיָשִׁי תִי עַל־הָאֲדָמָה לֹא תִכּוֹן אַתָּה וּמַלְכוּתְךָ וְעָתָה שְׁלַח וְקַח אֹתוֹ אֵלַי כִּי
 בִּן־מָוֶת הוּא: לו וַעֲנֵן יְהוֹנָתָן אֶת־שָׂאוֹל אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָמָּה יוֹמַת מֶה עָשִׂה: לו וַיִּטֵּל שָׂאוֹל
 אֶת־הַחֲנִית עָלָיו לְהַכּוֹתוֹ וַיִּדַּע יְהוֹנָתָן כִּי־כָלָה הָיָא מַעֵם אָבִיו לְהַמִּית אֶת־דָּוִד: לו וַיִּקֶּם יְהוֹנָתָן

מֵעַם הַשְּׁלֹחַן בַּחֲרִי־אָף וְלֹא־אָכַל בְּיוֹם־הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי לָחֶם כִּי נִעְצַב אֶל־דָּוִד כִּי הִכְלָמוּ אָבוֹי:
 הַיְהִי בִּבְקָר וַיֵּצֵא יְהוֹנָתָן הַשֹּׁדֶה לְמוֹעֵד דָּוִד וְגַעַר קָטָן עִמּוֹ: * וַיֹּאמֶר לְנַעֲרוֹ רֵץ מֵצֵא נָא
 אֶת־הַחֲצִים אֲשֶׁר אֵנִי מוֹרֶה הַנָּעַר רֵץ וְהוּא־יִרֶה הַחֲצִי לְהַעֲבֹר: * וַיָּבֹא הַנָּעַר עַד־מְקוֹם הַחֲצִי
 אֲשֶׁר יָרָה יְהוֹנָתָן וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנָּעַר וַיֹּאמֶר הֲלוֹא הַחֲצִי מִמֶּנִּי וְהִלָּאִה: * וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן
 אַחֲרֵי הַנָּעַר מִהֲרָה חִישָׁה אֶל־תַּעֲמֹד וַיִּלְקֹט נָעַר יְהוֹנָתָן אֶת־הַחֲצִים וַיָּבֹא אֶל־אֲדֹנָיו: * וְהַנָּעַר
 לֹא־יָדַע מֵאוֹמֶה אֵד יְהוֹנָתָן וְדָוִד יָדְעוּ אֶת־הַדְּבָר: * וַיִּתֵּן יְהוֹנָתָן אֶת־כְּלָיו אֶל־הַנָּעַר אֲשֶׁר־לוֹ
 וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ הִבֵּא הָעִיר: * הַנָּעַר בָּא וְדָוִד קָם מֵאֵצֶל הַנֶּגֶב וַיִּפֹּל לִפְנֵי אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שְׁלֹשׁ
 פַּעַמִּים וַיִּשְׁקֹו: * אִישׁ אֶת־רַעְיוֹ וַיִּכְבְּלוּ אִישׁ אֶת־רַעְיוֹ עַד־דָּוִד הַגָּדִיל: * וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד לֵךְ
 לְשָׁלוֹם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה לֵאמֹר יְהוָה יִהְיֶה: * בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זֶרְעִי וּבֵין
 זֶרְעֶךָ עַד־עוֹלָם:

הפטרה לפרשת במדבר הושע פרק ב

ב * וְהָיָה מִסֹּפֶר בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הָיִם אֲשֶׁר לֹא־יִמָּד וְלֹא יִסְפֹּר וְהָיָה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יֹאמֶר לָהֶם
 לֹא־עָמִי אַתֶּם וַיֹּאמֶר לָהֶם בְּנֵי אֵל חַי: * וַיִּנְקְבֻצוּ בְּנֵי־יְהוּדָה וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל יַחְדָּו וַשְּׁמוֹ לָהֶם רֹאשׁ
 אֶחָד וַעֲלוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי גָדוֹל יוֹם יוֹרְעָאֵל: * אָמְרוּ לְאַחֲיֵיכֶם עָמִי וְלְאַחֲוֹתֵיכֶם רַחֲמָה: * רִיבוֹ
 בְּאִמְכֶם רִיבוֹ כִּי־הָיָא לֹא אֲשֵׁלִי וְאֵנִכִּי לֹא אִישָׁה וְתִסַּר זְנוּנִיָּה מִפְּנִיָּה וְנֶאֱפוּסִיָּה מִבֶּן שְׁדִיָּה:
 * כִּן־אֶפְשִׁיטָנָה עֲרֻמָּה וְהַצְנִיתִיָּה כְּיוֹם הַיּוֹלָדָה וְשִׁמְתִּיָּה כַּמְדָּבָר וְשִׁתְּלָה כְּאָרֶץ צִיָּה וְהַמְתִּיָּה בְּצָמָא:
 * וְאֶת־בְּנִיָּה לֹא אָרַחַם כִּי־בְנִי זְנוּנִים הָמָּה: * כִּי זָנְתָה אִמִּים הוֹבִישָׁה הוֹרְתָם כִּי אִמָּה אֵלֶּכָה
 אַחֲרֵי מֵאֲהָבִי נִתְּנִי לְחָמִי וּמִיָּמִי צִמְרִי וּפִשְׁתִּי שָׁמְנִי וְשִׁקְוִי: * לָכֵן הִנְנִי־שֹׁךְ אֶת־דֶּרֶכְךָ בְּסִירִים
 וְגִדְרָתִי אֶת־גִּדְרָהּ וְנִתִּיבוּתִיָּה לֹא תִמָּצֵא: * וְרִדְפָה אֶת־מֵאֲהֶבֶיָּהּ וְלֹא־תִשָּׁג אַתֶּם וּבִקְשַׁתֶּם וְלֹא
 תִּמָּצֵא וְאִמָּה אֵלֶּכָה וְאֲשׁוּבָה אֶל־אִישִׁי הָרֹאשׁוֹן כִּי טוֹב לִי אִם מַעֲתָה: * וְהָיָא לֹא יִדְעָה כִּי
 אֵנִכִּי נִתְּנִי לָהּ הַדָּגָן וְהַתִּירוֹשׁ וְהַיֶּזֶק וְכֶסֶף הַרְבִּיתִי לָהּ וְזָהָב עָשׂוּ לָבַעַל: * לָכֵן אֲשׁוּב וְלִקְחָתִי
 דָּגָנִי בַעֲתוֹ וְתִירוֹשִׁי בְּמוֹעֵדוֹ וְהַצְלֵתִי צִמְרִי וּפִשְׁתִּי לְכִסּוֹת אֶת־עֲרוֹתָהּ: * וְעַתָּה אֲגַלָּה
 אֶת־נִבְלָתָה לְעֵינֵי מֵאֲהֶבֶיָּהּ וְאִישׁ לֹא־יִצְלָנָה מִיָּדִי: * וְהִשְׁבַּתִּי כְּלִי־מוֹשׁוֹשָׁה חֲגָה חֹדֶשָׁה וְשִׁבְתָּהּ
 וְכָל מוֹעֲדָהּ: * וְהִשְׁמַתִּי גִפְנָהּ וְתִאֲנִתָּהּ אֲשֶׁר אִמָּה אֲתָנָה הָמָּה לִי אֲשֶׁר נִתְּנִי־לִי מֵאֲהָבִי
 וְשִׁמְתִּים לְעַר וְאִכְלָתֶם חֵית הַשָּׂדֶה: * וּפִקְדָתִי עָלֶיהָ אֶת־יָמֶי הַבְּעָלִים אֲשֶׁר תִּקְטִיר לָהֶם וְתַעֲד
 נֹמָה וְחִלָּתָהּ וְתִלְךְ אַחֲרֵי מֵאֲהֶבֶיָּהּ וְאִתִּי שָׁכַחָה נֹאם־יְהוָה: * לָכֵן הִנֵּה אֵנִכִּי מִפְּתִיָּה וְהִלְכָתִיָּה
 הַמְדָּבָר וְדַבְּרִיתִי עַל־לִבָּהּ: * וְנִתְּנִי לָהּ אֶת־כְּרֻמֶּיהָ מִשֶּׁם וְאֶת־עֵמֶק עֶבֹר לְפִתַּח תְּקוּהָ וְעִנְתָּהּ
 שְׁמוֹל כִּימִי נַעֲוִיָּהּ וּכְיוֹם עֲלוֹתָהּ מֵאֶרֶץ־מִצְרַיִם: * וְהָיָה כְּיוֹם־הַהוּא נֹאם־יְהוָה תִּקְרָאִי אִישִׁי
 וְלֹא־תִקְרָאִי־לִי עוֹד בְּעָלִי: * וְהִסְרָתִי אֶת־שְׁמוֹת הַבְּעָלִים מִפִּיָּה וְלֹא־יִזְכְּרוּ עוֹד בְּשֵׁמָם: * וְכִרְתִּי
 לָהֶם בְּרִית כְּיוֹם הַהוּא עִס־חֵית הַשָּׂדֶה וְעַם־עוֹף הַשָּׁמַיִם וְרִמְשׁ הָאָדָמָה וְקִשְׁת וְחֶרֶב וּמִלְחָמָה
 אֲשַׁבֵּר מִן־הָאָרֶץ וְהִשְׁכַּבְתִּים לְכַטָּח: * וְאֶרְשָׁתִּיךָ לִי לְעוֹלָם וְאֶרְשָׁתִּיךָ לִי בְּצֹדֵק וּבְמִשְׁפָּט
 וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים: * וְאֶרְשָׁתִּיךָ לִי בְּאִמוּנָה וַיְדַעַת אֶת־יְהוָה:

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', כ"ח באייר	3:19	4:21	4:47	5:51	9:08	12:37	13:12	19:31.1	19:58
ש"ק, כ"ט באייר	3:18	4:20	4:46	5:50	9:08	12:37	13:12	19:31.8	19:58
א', א' בסיוון	3:17	4:19	4:45	5:49	9:08	12:37	13:12	19:32.5	19:59
ב', ב' בסיוון	3:16	4:19	4:44	5:49	9:07	12:37	13:12	19:33.1	20:00
ג', ג' בסיוון	3:14	4:18	4:43	5:48	9:07	12:37	13:12	19:33.8	20:01
ד', ד' בסיוון	3:13	4:17	4:43	5:48	9:07	12:37	13:12	19:34.5	20:01
ה', ה' בסיוון	3:12	4:16	4:42	5:47	9:07	12:37	13:12	19:35.1	20:02
ו', ו' בסיוון	3:11	4:15	4:41	5:47	9:06	12:38	13:12	19:35.8	20:03

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם כ"ח באייר ה'תשפ"ו – ה' בסיוון ה'תשפ"ו

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"ח באייר	הלכות שחיטה פרק ו-ח.	הל' מילה.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע קמז.
ש"ק	כ"ט באייר	פרק ט-יא.	פרק ב.	מל"ת שו.
א'	א' בסיוון	פרק יב-יד.	פרק ג.	מ"ע קמח.
ב'	ב' בסיוון	נדבות פי וגו'. ספר הפלאה והוא ספר ששי.. הלכות שבועות.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	סדר תפלות כל השנה. נהגו העם.. ימלך עלינו וכו'.	מל"ת סא.
ג'	ג' בסיוון	פרק ד-ו.	נוסח ברכות התפלה וסידורו. (א) ברוך אתה.. נוסח הקדיש.. אחת באמצע.	מל"ת סב.
ד'	ד' בסיוון	פרק ז-ט.	זהו נוסח כל הברכות האמצעיות. ברכה אמצעית.. שוב אינו צריך.	מל"ת רמח.רמט.
ה'	ה' בסיוון	פרק י-יב.	נוסח הוידוי.. א-להינו וא-להי.. נוסח ברכת המזון. ברוך אתה.. אשיש ביי'.	מ"ע ז.
ו'	ו' בסיוון	הלכות נדרים.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	נחלתי עדותיך וגו'. ספר זמנים והוא ספר שלישי.. הל' שבת.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע צד.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
במדבר	18:54	20:10	19:10	20:10
חג השבועות	18:58	19:14	19:06	19:14
נשא	18:59	20:15	19:15	20:15

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**